

PAKAJČEPIŠEM

literarno-likovni list Gimnazije Moste

št. X

junij, 2019

X.

Izvirna besedila: Grega Hrib, Mezzogiorno, Tinkara Miklič, Kaja Šoštarec

Likovna dela: Meta Mežan

Mentorstvo in urejanje lista: prof. Kristina Hočevar

Tisk: Partnergraf, d.o.o

Naklada: 200 izvodov

Ko sem na krajevni avtobusni postaji srečala Francija Novaka, pesnika in pisatelja, zaposlenega v tiskarni, kjer sva z njegovim kolegom malo prej končala urejanje pričujočega lista, me je vprašal, ali se mi zdi, da mladi pišejo manj, kot so včasih. Ne, ne pišejo manj. Je pa več tistih, ki pišejo v angleščini, sem mu odvrnila. Potem sva se oba spomnila, da so se tudi v najinem (mlajšem) pisanju pojavljale pesmi v angleščini.

Dijakinje in dijake sem vedno spodbujala, naj iščejo svoj izraz v slovenščini oziroma v svojem maternem jeziku. Da se prebijejo vase, oblikujejo svoj izraz, da razvijejo suverenost in izvirnost v rabi netujega jezika. Spodbuda ne izhaja toliko iz jezikovnega purizma kot iz zavedanja, da je v dijaških letih istočasno kot potreba po pripadnosti nuja vzpostavljati v svetu svojo individualnost. Danes svetu masovnega kopiranja, posnemanja, potujevanja – sebe. Ko je število objavljenih sebkov divja želja biti viden, biti pripoznan.

Ko je v letu 2015 cela skupina napisala za skoraj polno številko besedil v angleščini, smo vendarle naredili izjemo – dokument stopinj na poti do lastnega jezika; odsev časa.

PAKAJČEPIŠEM. Od prostih pesniških oblik prek rimarij v sonetni obliki do konstruktivističnih pesmi in repa, od eseja prek vampirske proze do pretresljivih avtobiografskih zgodb. Izrazit je likovni del lista - risbe, slike, tudi fotografije. Močne podobe, ki dosežejo, še preden prebereš besede.

Idejo za obliko lista, zvezek A4, je pred desetimi leti zasnoval dijak Leon Hvastja. Ime PAKAJČEPIŠEM je izvirnost dijakinje Alin Kostiov. Prepoznavno.

Kmalu smo - za četrto številko lista - osvojili prvo mesto za najboljše srednješolsko literarno glasilo v Sloveniji.

Odprto imate torej 10. številko lista, tudi tokrat sestavljeno konstruktivistično.

K izboru gradiva iz prejšnjih izdaj so priključeni prispevki iz letošnjega šolskega leta. V ponosno veselje nam je, da so se na povabilo k sodelovanju lahko s svojo izjemno ustvarjalnostjo odzvali nekdanji dijak Grega Hrib ter dijakinji Meta Mežan in Kaja Šoštarec.

Vedno je bilo vodilo za PAKAJČEPIŠEM odpreti mladi uporni in ustvarjalni misli prostor. Prostor za tihe in glasne skrbi, za mavrične in temne globine, za smejoče in ranjene bližine. Prostor za besede in podobe, ki stresajo - toliko kot nas stresa svet, kot nas stresa življenje.

Vabilo vedno velja.

Kristina Hočevar, prof. slovenščine

Meta Mežan: WHAT IS THE TIME IN DIMENSION 42?

Za vaju

Pomagajta mi odrasti, zadihati, se spopasti
z vsemi problemi in ljudmi,
ki bodo včasih pred mano,
včasih pa za hrbtom
stiskali pesti.

Ne pustita mi predaleč pasti,
poberita me, omogočita mi rasti,
dajta mi svoje korenine,
da lahko pridem daleč
v višine.

Plod vajinih rok je vpet v moj krvni obtok,
v vse vene in kapilare, zapisane so note stare.

O meni, o tebi, o njej in še komu,
vse, kar že nekdanj dišalo je po domu.

Vse, kar dala sta mi, omogoča, da moj ogenj še vedno tli.
Pridušeno in tiho, včasih zmedeno, včasih glasno,
tam je, ker sta mi vidva dala to.

Moč, da nadaljujem,
moč, da še sprašujem,
da nazaj se ne oziram,
na svoj korak gledam
in nikogar ne preziram.

Da ljubim še naprej vse dni, ker
na tej poti, ki se zdi, da ji konca ni,
vseeno malo se jih obdrži,
takih, okrog katerih vse
po pokovki in jagodnem soku diši.

Vajin sadež, trdovratni madež,
zapisana pod kožo, kjer čuvata mojo rožo.

V vsej veličini,
ki jo premorem,
več se ne bojim,
proti vama, proti sebi
z veseljem v prsih hitim.

Vem, da bom tam našla mir
in večne sreče izvir,
med vama, z vama,
samo z ljubeznijo obdana.

Kaja Šoštarec

X

Dvomi me obhajajo
Norost izvir sivine
Ne vidim znanih vrat
V melanholične miline.

•

Šelest drevesnih krošenj
Spomin neuresničenih prošenj
Tegobe v gozdovih skrivam.

*

Sem protagonist svoje zgodbe.
Egocentrist po mnenju primitivne večine.
Sem morda modra barva v morju sivine?
Razklana med stvarnostjo in ideali ...

*

MOLK

Pod nohti se mi je začela nabirati
plesen, ker sem predolgo praskala
po površini najine ljubezni, da bi
našla še kaj upanja za prihodnost.
Iz zadnjih podarjenih vrtnic sem
izpulila vse trnje in si z njim očistila
gnoj, ki se mi je nabral med zobmi,
ko sem zadnjič omenila tvoje ime.
Že dolgo nisem spregovorila.
Iztrgala sem si jezik tik za tem,
ko sem ti nazadnje rekla, da te
ljubim.

Kaja Šoštarec

Karolina Perdan, 3. b

NEKOČ

Nekoč te bom utrgala kot sveže sadje.
Pustil se mi boš kot nemočna cvetlica,
ki zori k Soncu in se steguje k Stvarniku.
Občutki nemoči bodo odveč,
saj je bila tvoja usoda vklesana v živ kamen.
Kamen, ki se vsako jutro zbudi,
nadane masko po tem, ko si umije obraz
in dlani, v fontani, ki jo je izjokala mesečina.
Opazovala te bom kot ptico,
ki ljubi melodijo vsakdana in se kopa
v brezdeltu človeških zenic,
ki slepo sledijo zamahom, ki plavajo proč.
Skrivala se bom pred tabo čez dan
in se zavila v tvoj objem, takoj
po hladnem, večernem sprehodu
v dvoje.
Tvojih algoritmov se ne bom naučila,
ampak jih razumela.
Nekoč ti bom vrnila vse, kar sem užila.
Vse, kar imam, bom zakopala v toplo prst,
v jasli, ki pripravljajo novo potovanje.
Ko se bova zopet srečala,
bom pripravljena.
Nate, Življenje.

Kaja Šoštarec

UNFATISFIED

Meta Mežan

KAPLJA KRVI

Kaplja krvi
je padla na papir,
ki napisan je imel
verz bolečine.

Kaplja krvi
padla je z noža
in pesnikova roka
bila je krvava
kot rdeča roža.

Kaplja krvi
začela se je sušiti,
a posušila se ni,
saj nove kaplje so začele padati.

Kaplja krvi
spominja me na vse,
kar se godilo je.

Kaplja krvi
bila je polna soli,
ker kri
pomešana je bila
s solzami.

Kaplja krvi
je edino, kar je ostalo,
ko moje življenje se je končalo ...

Mezzogiorno

DANAŠNJI PROBLEM

Praviš, da v svetu ni lepote,
da v njem trpiš.
Pokažem ti prekrasen gozd,
ti pa vanj strmiš,

premikaš glavo gledaš , gledaš,
kaj je tako lepo,
nato zapačiš se in rečeš ,
da ne vidiš čez drevo.

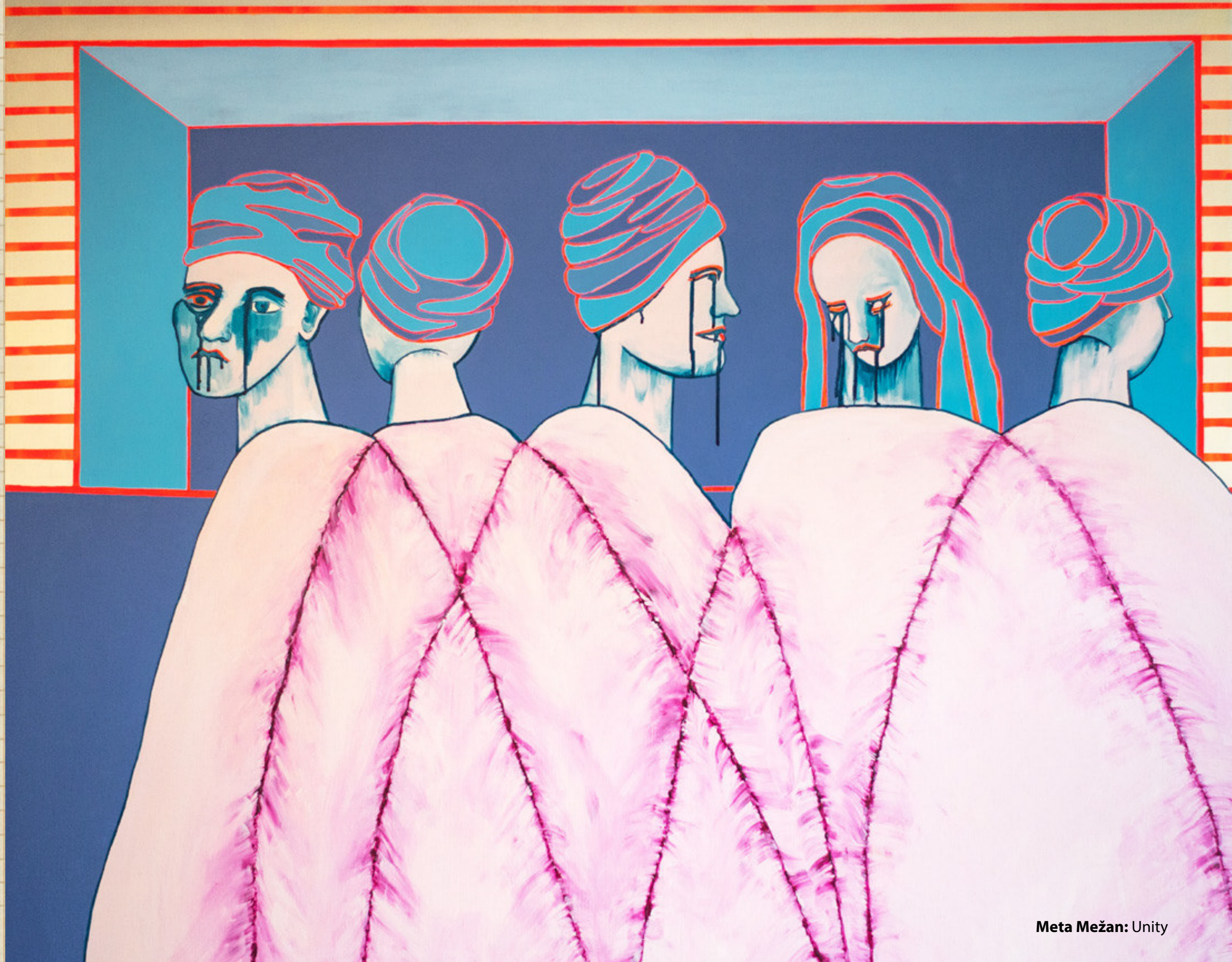
Nato kazala sem ti nebo,
v kako pisanih barvah žari.
Ti zopet gledaš in zajamraš ,
da oblaki so v napoto ti.

Skoraj obupana pokažem ti vrtnico,
kako lepo cveti.
V žarkih sonca sije,
raste mogočno in blesti.

Zdaj končno pokažeš nasmeh,
kot da spoznal si, kaj pokazati želim,
a stegneš roko proti njej
in steblo odtrgaš ji.

Je težko gledati luč sveta?
Videti, kar nam je dano?
Svet je lep in prekrasen,
le ljudje so bolni.

Tinkara Miklič, 2. C

MORDA TI KDAJ ŠE PRIDE PRAV

Na papir v ostrih curkih nakapljaš
drobne rdeče snežinke ...
... (kako hitro jih prekriješ) ...

Ne da bi videla, čopič nežno
oplazi z vrtinci zelene ...
... (ne da bi videla, za kratek čas) ...

Brezdelno in brez strasti
posežeš k temno modri ...
... (tvoja najpogostejša izbira) ...

V mračnih valovih viole zapustiš podobo
in pustiš, da se strdi čez noč ...
... (takrat ko te ni) ...

Malomaren gib roke
in vedro barve se prevrne čez ...
... (na listu liter sive tekočine) ...

Portret pobereš s tal,
ga prepogneš in odvržeš v kot ...

... (morda ti kdaj še pride prav) ...

Grega Hrib

2018

A: Kam greš?

B: Po poti, poti ki me pelje daleč stran...
stran...
stran...

A: LJUBLJANA ali TRST? Je to ta pot?

B: Na Festivalu IGNOR. Ali veš, na kaj mislim?

A: Ne in Da. Mislim, da vem, mogoče pa vem, da samo mislim.....

B: ? Nemčija? Misliš, da to mesto, ta cilj obstaja v resničnem svetu, resničnem PLANETU?

A: Da, a veliko raje bi videla, da je ta cilj pri meni, ob meni, ... da je tvoj cilj moje ♥

B: Napaka, stop, težava, ERROR
ERROR
ERROR
ERROR

Jaz hočem samo:

Inteligenco

knjigo

meditirat!

prijateljico v postelji

nesmrtno dušo?

morje

Mogoče hočem zadnji Inkovski zaklad? No, saj vemo, da DNO nima DNA.

Kam GREŠ?

Kam GREM'?

po obali Vzhodni ...

ZA KOGA?

ZAKAJ?

ZA

Vražje življenje,

IGRa

SVETA

naj se začne :)

DOLINE

VELIKE

Domače,

zdravilo

za

DUSO,

Zadnji zaklad!

ON

Kaj ko mu ni dovolj nasmeh na obrazu,
kaj ko mu ni dovolj vesela beseda,
kaj ko mu ni dovolj ljubezni zmeda.

Kaj ko hoče biti on sam razlog za vso tvojo žalost in srečo,
kaj ko hoče ti bedo,
kaj ko hoče nasmeh ti na obrazu narisati,
kaj ko hoče, da ne pozabiš,
da je on vse, kar imaš, in da te vedno čaka pred vrati.

Kaj ko hoče biti on sam razlog za vse,
razlog za smeh,
razlog za jok,
razlog za vsa čustva,
ki jih imaš,
in kaj ko jih zahteva, četudi mu jih ne daš.

Ker on je svet in vedno bo
vse v njegovih očeh njegova lastnina,
vse, kar ima, in vse, česar nima.

Pika Jerneja Mlakar, 3. c

Eva Strnad, 3. e

BEL PUH

Bel puh leti z neba,
na otip moker in mrzel,
kot najino slovo.

Ulice so s puhom prekrите,
otroški smeh se razlega z njih.
Kepe letijo po zraku,
snežak na vogalu.

Na sosednjem hribu poteka sanška tekma,
otroci zardeli v lica, sreča v očeh.

Stopinje v tleh se poznajo,
edina tvoja sled,
ki pustil si jo za sabo.

Bel puh jih bo kmalu prekril.
Svet bo pozabil, da si bil tu,
a moj spomin bo pomnil,
kako puščal si stopinje v tisti mrzli mirni noči.

Mojca Klinc, 4. b

Eva Strnad, 3. e

USODA

Bila je najlepša zvezda
med vsemi v vesolju,
bila je tako svetla,
da njen sijaj
bleščal se je v morju.

Ljudje so skrčili njeno samozavest,
ji rekli, da je drugačna,
naj se spremeni,
ker njena osebnost je napačna.

Ravnala se je po pravilih,
za njih se je spremenila
in tudi svetlobo, ki jo je imela,
sčasoma tema je zakrila.

Zdaj je le kopija,
še ena od ljudi,
ki svoje sanje so zamenjali
in krenili s prave poti.

Tinkara Miklič, 1. c

Trpljenje srca.
Ogenj v temi počasi ugaša.
V sobi postaja hladno.

Elizaveta Sluchanko, 3. d

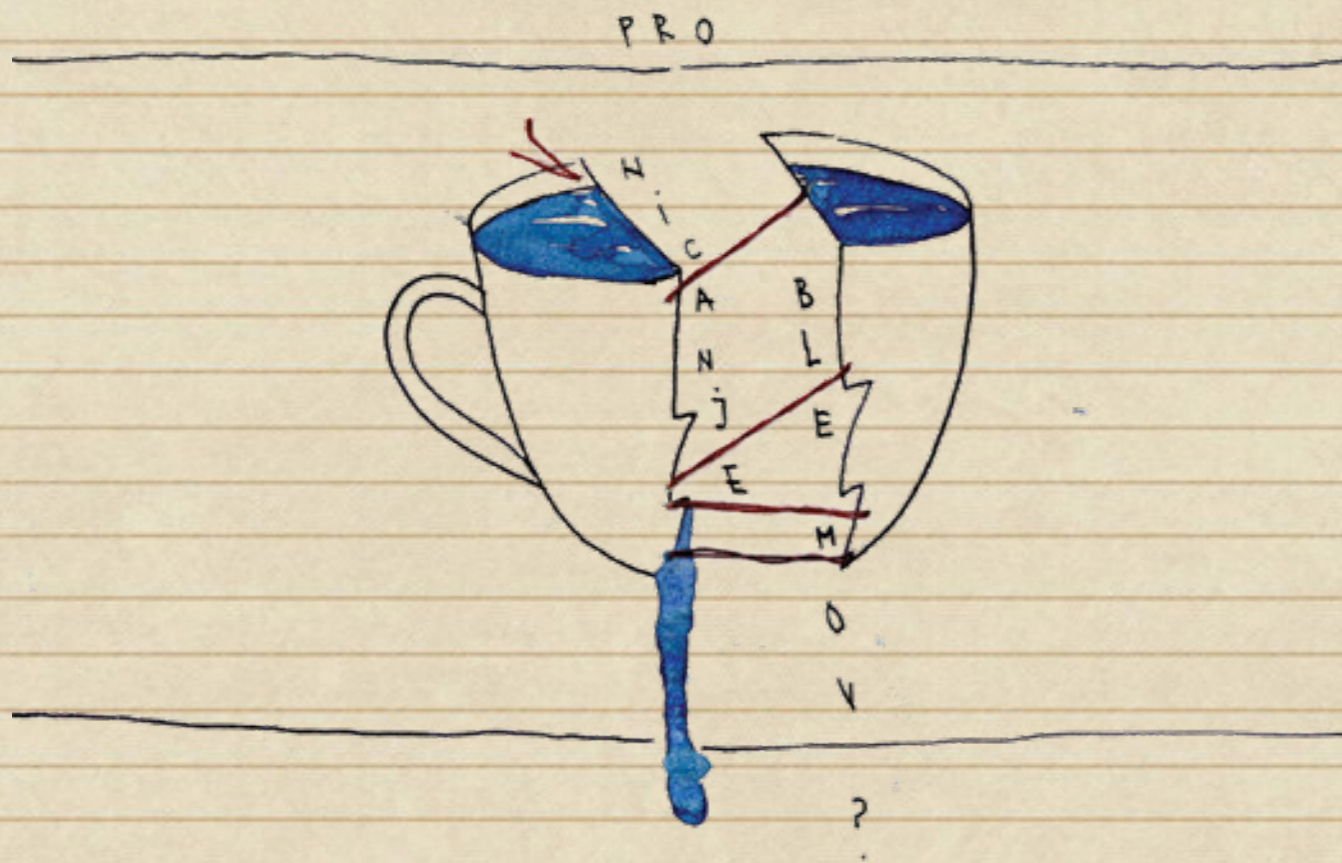

Eva Strnad, 3. e

Imam tvojo mamo,
imam tvojo hišo.
Tvoj oče sem.

Simon Bobnar, 3. d

Ana Jerina, 1. d

Človekne jezise so bil e

NEGOVE

Prve besede.

Kuža se

igra z žogicami

Odšel je naš dragi oče, dedek in pradedek

od njega se bomo poslovili v

Lillehammerju na Norveškem.

Iz minljivosti

v večnost je prestopila naša mama

Od nje se bomo poslovili na Pokljuki.

KRIVE SO ZVEZDE

Za njihovo

SMRT

Jan Dimnik, 3. a

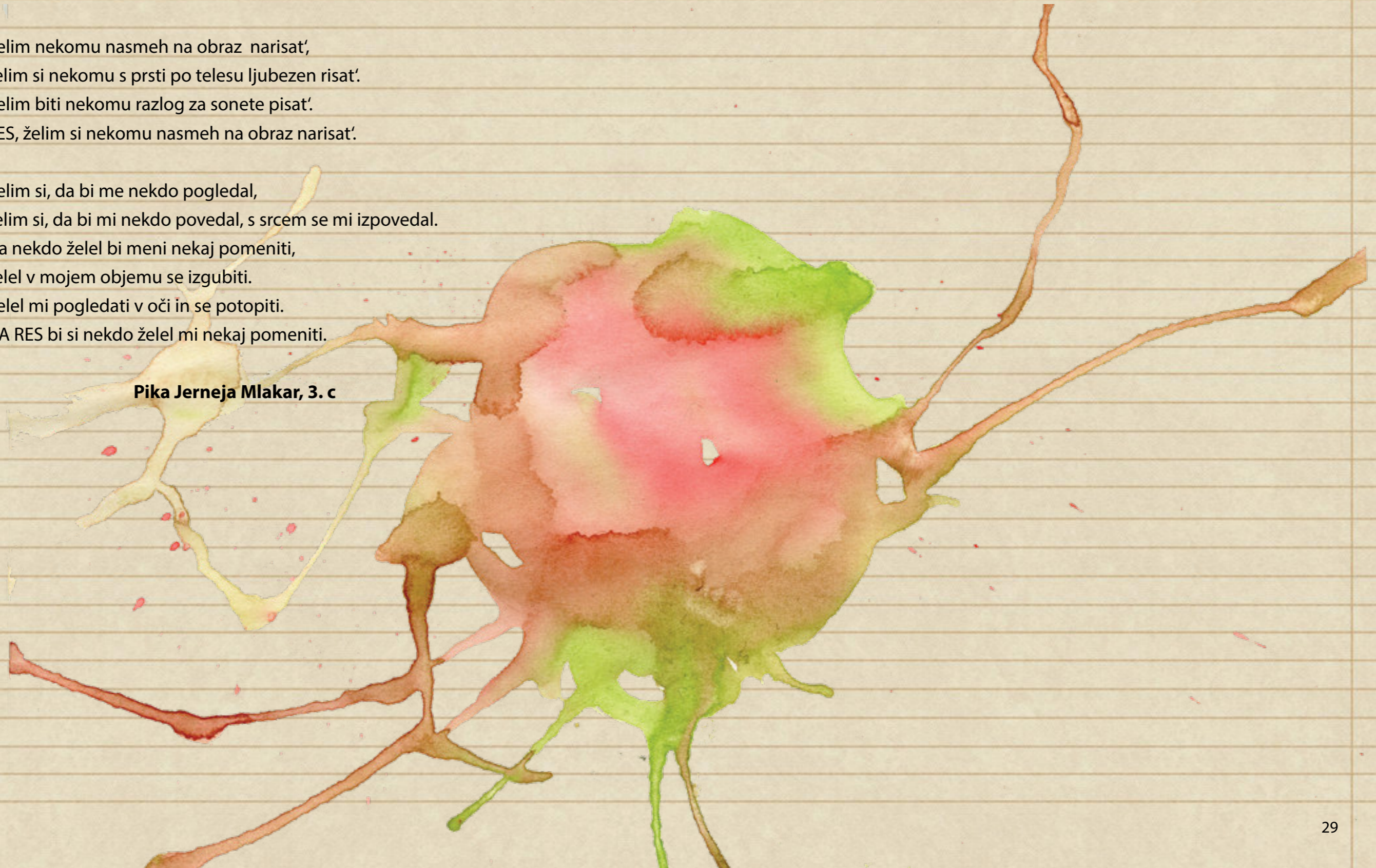
ŽELJA

Želim si nekemu nekaj pomeniti,
želim se v nekoga objemu izgubiti.
Želim pogledati v oči nekoga in se potopiti.
RES si želim nekemu nekaj pomeniti.

Želim nekemu nasmeh na obraz narisat',
želim si nekemu s prsti po telesu ljubezen risat'.
Želim biti nekemu razlog za sonete pisat'.
RES, želim si nekemu nasmeh na obraz narisat'.

Želim si, da bi me nekdo pogledal,
želim si, da bi mi nekdo povedal, s srcem se mi izpovedal.
Da nekdo želel bi meni nekaj pomeniti,
želel v mojem objemu se izgubiti.
Želel mi pogledati v oči in se potopiti.
DA RES bi si nekdo želel mi nekaj pomeniti.

Pika Jerneja Mlakar, 3. c

Gospodar : ^{ponedeljek} smrtije

torek je **Zombi**

korupcija je ^{sreda}

^{četrtak}

Znajdi se

^{petek} Ne lajaj na psa

Grozljivka ^{sobota}

Nedelja = $\emptyset$

Nick Grecs Savković, 3. a

Šam?

pesem,
poezija,
znamenje,

S O

Odgovor.

VRTILJAK

je življenje,

VELIKE so
poti
SVETA.

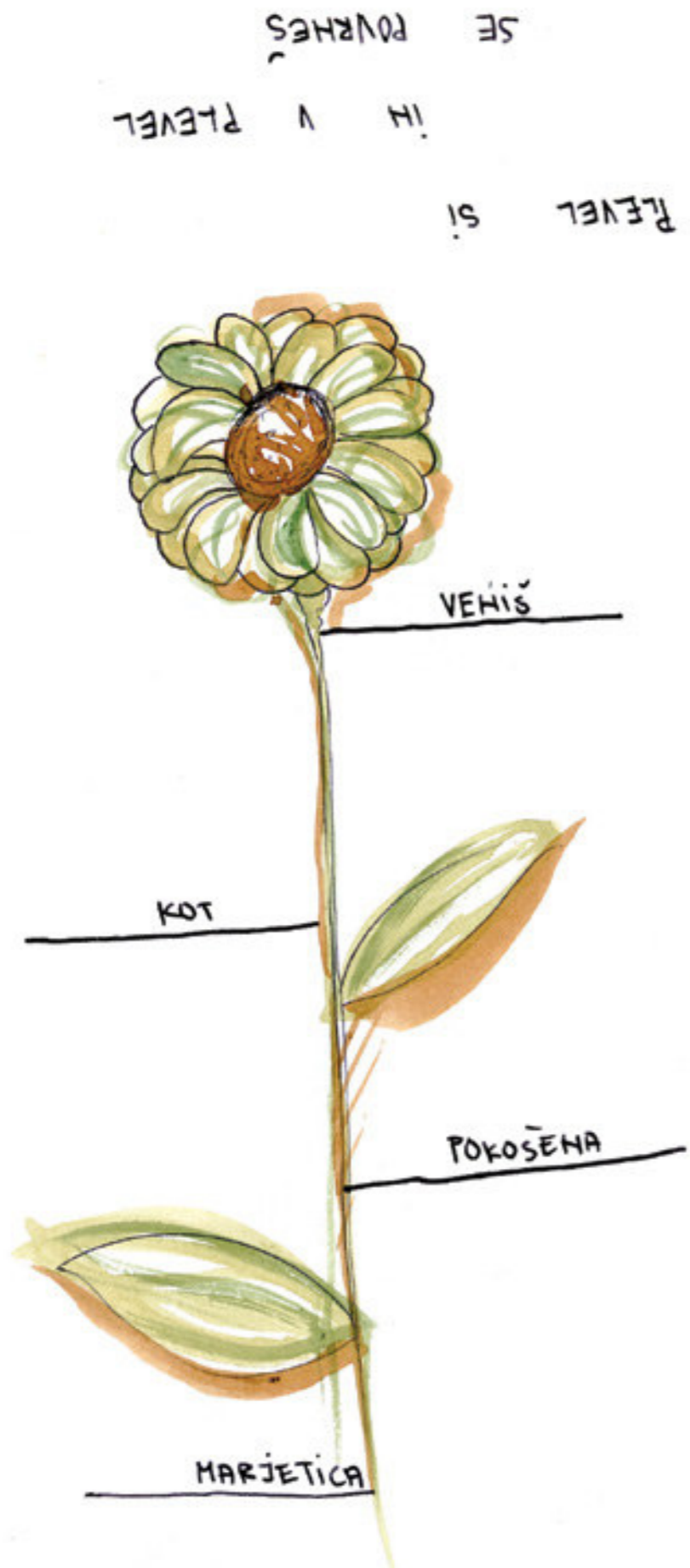
številkah
NI
IGRE,

TISOČ

E S E D

ustvari
ILUZIJE.

Luka Potočnik, 2. b

Ana Jerina, 1. d

Krt izkopan,
čebele brenčijo zdaj,
zunaj pa dežuje.

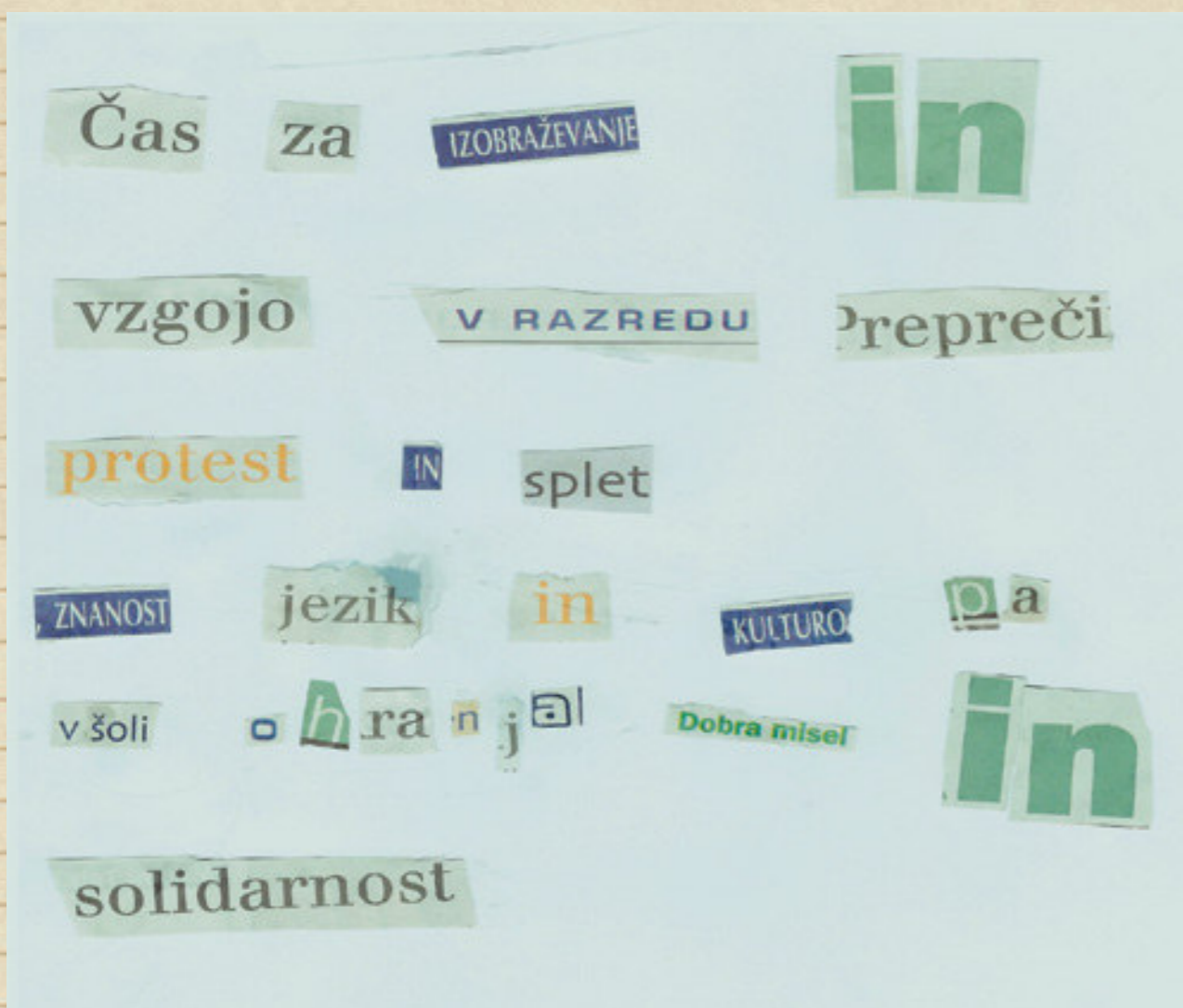
Samy Hassanien, 3. d

2017

V blazni noči

degu lahko spava,

medtem ko noč spi.

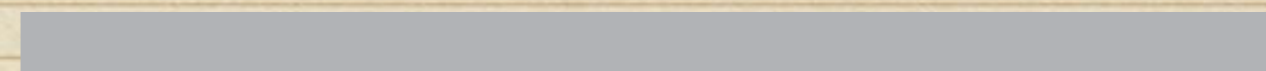
Enej Kobal, 1. b

O, počasni polž,

prilezi na Mount Fuji,

ampak počasi!

Anže Petric, 3. E

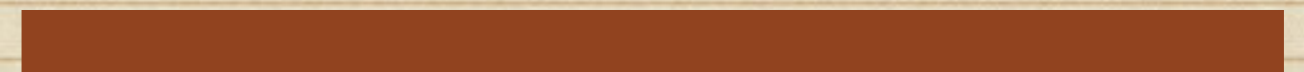
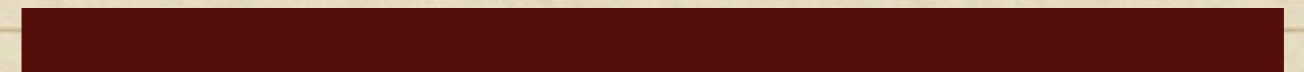
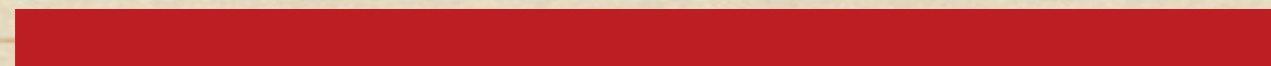
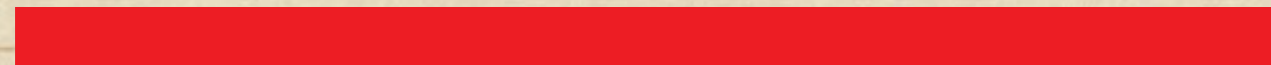
RJAVA BARVA

**Nikoli nisem marala rjave barve,
barve brez življenja,
saj je prazna in hladna kot zima.
Spomni me tudi na gozd,
drevesa in rjave jesenske liste,
ki počasi padajo z dreves.
Nisem se zavedala, kako je ne maram,
dokler nisem spoznala tebe
in dokler je nisem videla v tvojih očeh.
Rjava je postala moja najljubša barva,
ampak sčasoma je postala znova
tista zoprna rjava barva.**

**Poglej na roko.
Rdeče niti predejo
suho zapestje.**

Kaja Matjaž, 1. b

Mojca Klinc, 3. b

FOTOGRAFIJA

Pusti mi, da te fotografiram.
Pusti mi, da si natisnem tvoj brezskrbni nasmeh,
tvoj obraz,
tvoje oči.
Pusti mi, da naredim milijon fotografij.
Pusti mi, da si polepim sobo z njimi.
In ko bom imela grozne sanje, se bom prebudila
in zagledala tebe ...
Tudi ko te ne bo več, jih bom hranila
kot največji zaklad tega sveta.
Pa čeprav bodo obledele,
bodo na njih še vedno razpoznavne tvoje svetle oči, polne
življenja,
in ko bom starejša, jih bom od časa do časa pogledala
in se zavedala, da sem nekoč imela ob sebi velik zaklad.

Mojca Klinc, 3. b

NASPROTJI

Ti in jaz, kot dve bitji skupaj
in kot dve zavesti narazen.

Vidim prikazen,
ki ne obstaja.

Ti zavesti, posebej ustvarjeni,
na novo videni, poudarjeni,
občuteni.

Ko Hyde v meni besni,
ga tvoj Jekyll miri,
a še vedno se ne umiri,
dejstvo, da me mori,
zavest, ki na koncu me umori.

Vem, kaj misliš.

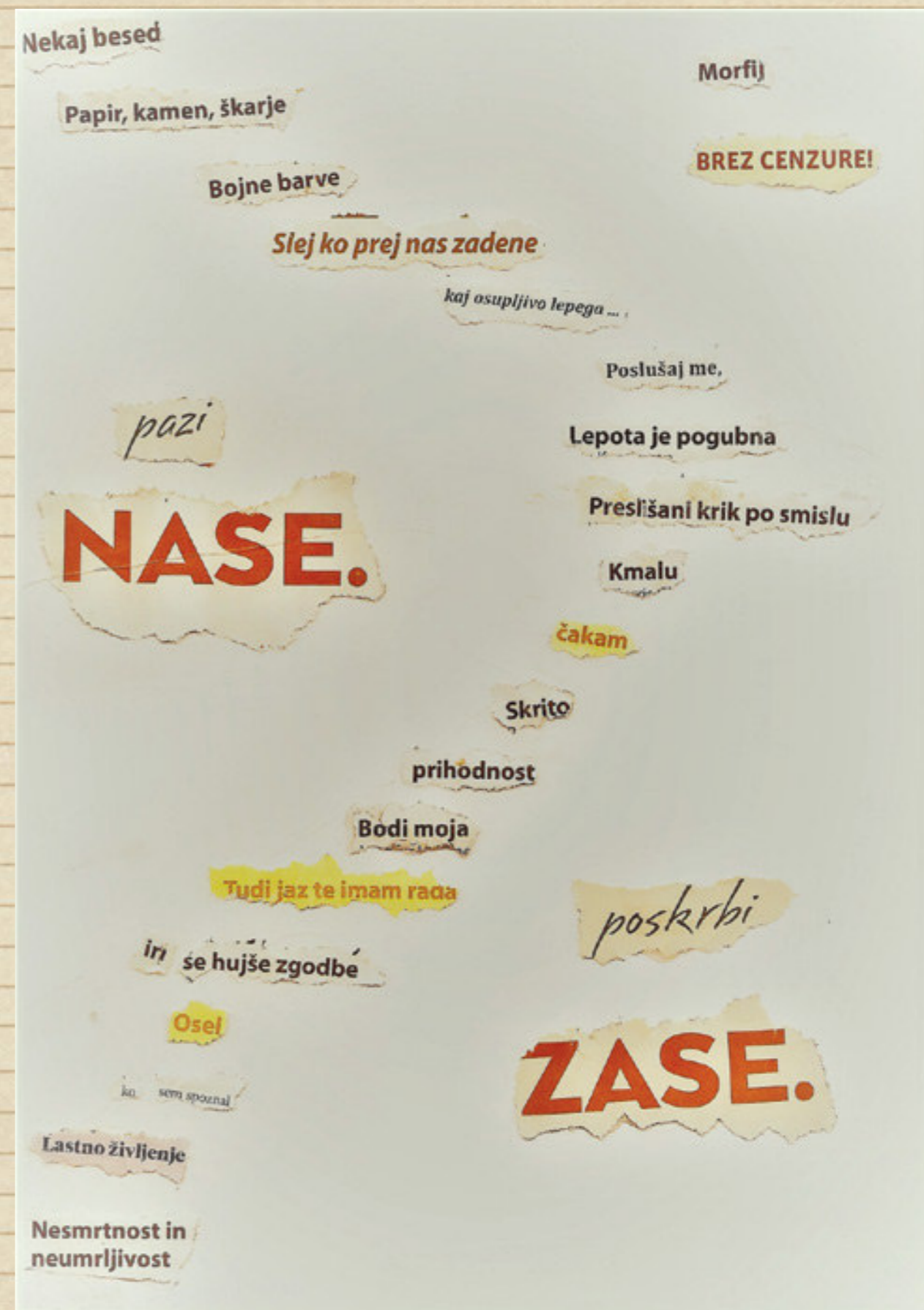
In ne mislim jaz tega.

A še vedno sem tu,
medtem ko me počasi ubijaš

s tvojo pesmijo.

Kaja Matjaž, 1. b

Arin Videnšek Torić, 3. e

MEJE MOJEGA SVETA, MEJE TVOJEGA SVETA

Svoj intimni svet gradim –

vztrajno ZLagam
 odraščanja:
1., 2., 3., ...

DRUŽINA, PRIJATELJI, ŠOLA ...

Meje mojega sveta so meje tvojega sveta:

DRUGAČNOST – STRPNOST

POŠTENOST > MATERIALIZEM

V svetu 2x – POMOČ IN SOČUTJE

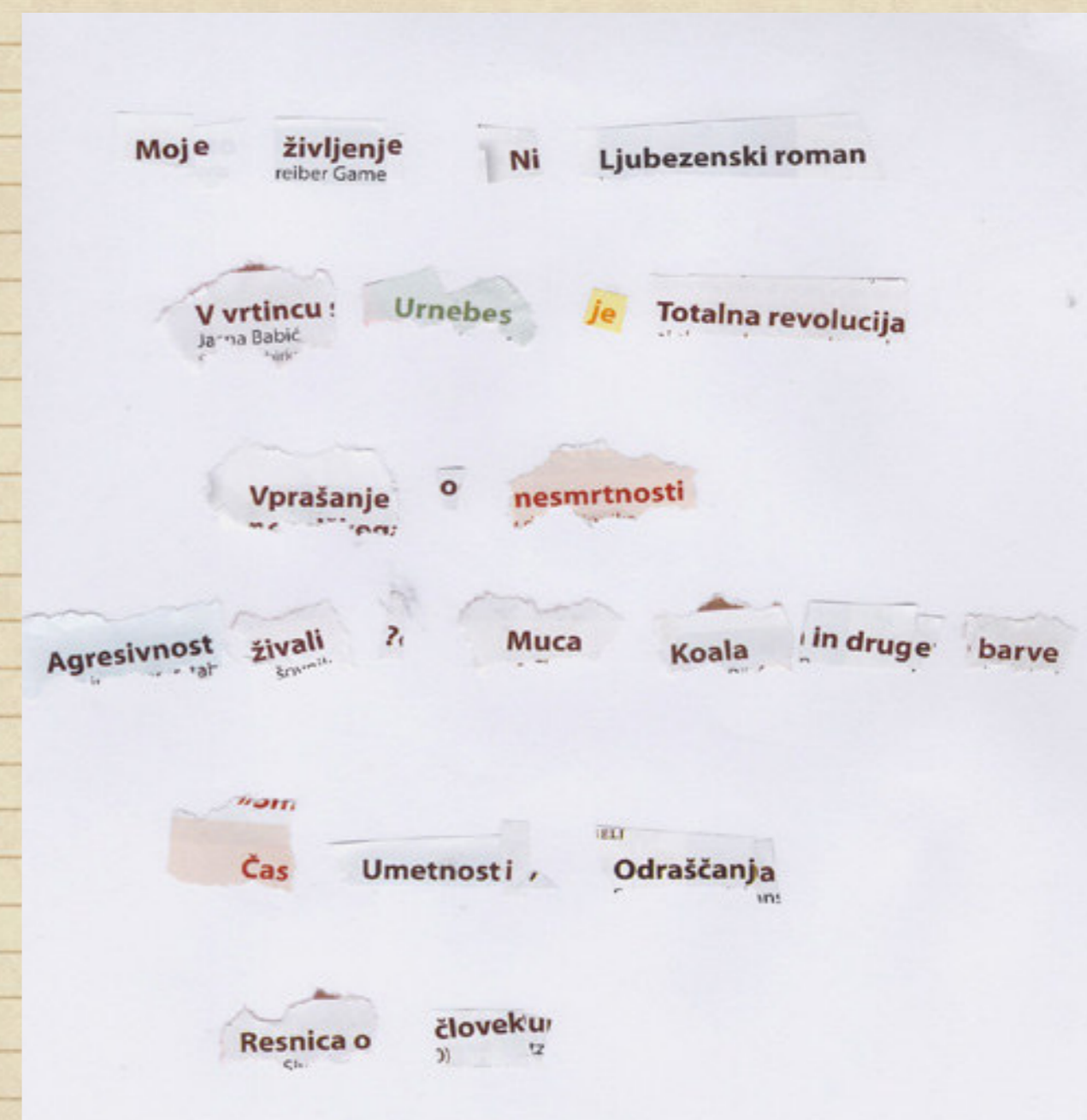
Iz svojega sveta

množim in delim LJUBEZEN v tvojega:

postavim najvišjo kocko najinega življenja!

Nika Engelman, 2. b

Pesem je zmagala na natečaju gimnazij ljubljanskih regij KONSKI 2017.

Neža Kocijan, 3. e

2016

Goriva.

**Po žilah se mi pretaka bencin,
vžigalice so v tvojih rokah.**

Prsi ti trepetajo.

**Ne boj se,
včasih pekel ni tako grozen.**

Kričiva.

**V grlu me žge,
vidim, kako odhajaš.**

Prosim, izdihni.

**Zrak med nama je vroč,
Opekla sem si prste.**

Umiram.

**Praviš, da nisi navajen,
kako jebeno težko ti je.**

Ne slišim te več.

**Nikoli ne boš vedel,
kakšne bolečine sem navajena.**

Svobodna

**Tam daleč se je videl soj mestnih luči,
ki so se izgubljale za drevesi,
kjer so se izgubljale najine sanje.**

**S prstom si pokazal nekam na zahod in pravil,
da je tam kraj, kjer sva lahko to, kar sva.**

**Lahko sva svobodna,
lahko počneva stvari, ki so prepovedane,
lahko živiva.**

**Po nebu se je spustila zvezda,
ki je nekje ugasnila,
in zdaj je samo še prah, ki tava po vesolju.**

**Najina svoboda je kot zvezda,
nekoč bo umrla.**

**Nekoč se bova naveličala drug drugega,
se razletela v prah in postala prazna.**

**Iskala bova poti nazaj,
a jih ne bova našla.**

**A kljub temu sem ti podala roko
in odšla sva nekam, kjer sva bila svobodna,
pa čeprav le za kratek čas.**

Meta Vražič, 4. A
Risba: Žan Zrimšek, 4. E

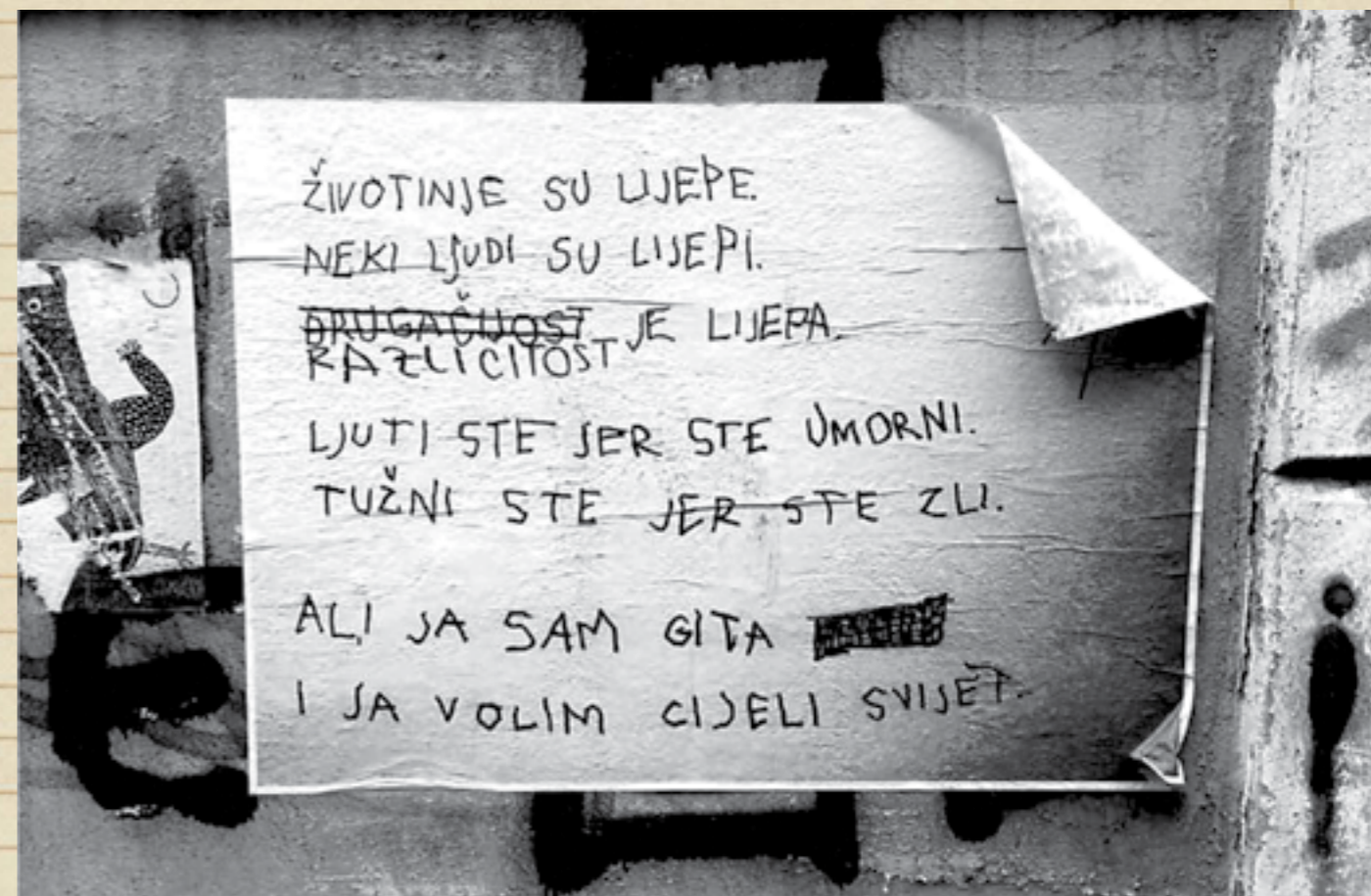
Besedilo: Mojca Klinc, 2. B
Risba: Žan Zrimšek, 4. E

Kons, ki želi biti haiku

kakršnega gradim,
se ruši
in jaz z njim.

Kaja Šoštarec, 4. A

Fotografija: Kaja Šoštarec, 4. A

Zabila bi si nož v pljuča,
da bi lažje dihala.

Prerezala bi si žile,
da bi mi srce lažje bilo.

Strgala bi kožo s sebe,
da bi mi bilo bolj toplo.

Strla bi si hrbtenico,
da bi lažje visoko stala.

Polomila bi si prste,
da bi te lažje držala.

Iztrgala bi si srce,
da bi lažje živila.

In še naprej bom pisala pesmi o pogubljeni, prepovedani ljubezni
in zacelila se bom.

Ohranjala te bom živega v svojem spominu
in na papirju

in skupaj bova odkrivala

grdobije sveta in lepote Zemlje,

poslala pozdrave Budi in jedla testenine iz vinskih kozarcev z vilicami s
Kitajske, v garsonjeri velikosti čevlja, ki naju bo ponesel v Rim.

Brala bova ljudi in si ogledovala knjige v Berlinu, ljubila bova
kalejdoskopske ulice Istanbula in avstralske zvezde, pod katerimi bova
ljubila

drug drugega,

in obljubila si bova veselje, kaplje, besede in dejanja, jagode in mozaike

Vzhoda,

izdelovala sveče in pihala steklo,

se poljubila na najvišji stolpnici v Parizu in tik pod konico Eifflovega stolpa,

obrnila bova posteljo na glavo in seksala na tleh,

svet pa nama bo nagajal s šumenjem besed,

ki bodo visele nad najjinima glavama.

Pretvarjala se bom in gledala romantične filme,

klišejsko jedla neklišejsko planico

ter prebedela številne noči.

Ne bom se učila za izpite,

kajti fatalna, destruktivna ljubezen je najčudovitejša ljubezen,

moralo bi biti glorificirana.

Rane, povzročene mojemu telesu

in srcu

bi morali preoblikovati v nagrobnike,

celemu svetu v vpogled,

kako močno sem ljubila,

in kako globoko vase sem te spustila.

Kako v resnici nisem želela nikogar

kot tebe.

Sreča na vrvici –

Prah v pljučih in tema v ustih nalagata sol na stare rane,

ker je zmanjkalo obližev, da bi jih polepšali.

Imena so še vedno tako tuja, kot so bila včeraj, in trava bo vedno rasla po tiho.

Reka spominov steče po venah ob tvojem imenu.

Luči se prižigajo in ugašajo,
zvonec ne dela.

Obrazi se sesedajo, medtem ko se ustvarjajo nove maske.

Kako sploh še vemo, kakšne podobe ustvarjati?

Policisti so napovedali stavko in mladi zopet iščejo službe.

Predpasnik se zatika med kolena,
prav tako cigarete.

Prepotene dlani iščejo sveže prste, mlade prste, ki hlatajo za zrakom.

Tvoje oči so se vedno moj dom. In jaz ... še vedno iščem.

Kaja Šoštarec, 4. A

Pošast – kje? Kaj? Zakaj?

Pošast si ti,

ki skriva se v meni,

ki ponoči mi miru ne da,

ki ob trenutkih takih

ne pusti mi spati.

Kakor duh skrivaš se podnevi,

kakor veter priplaziš se v misli moje.

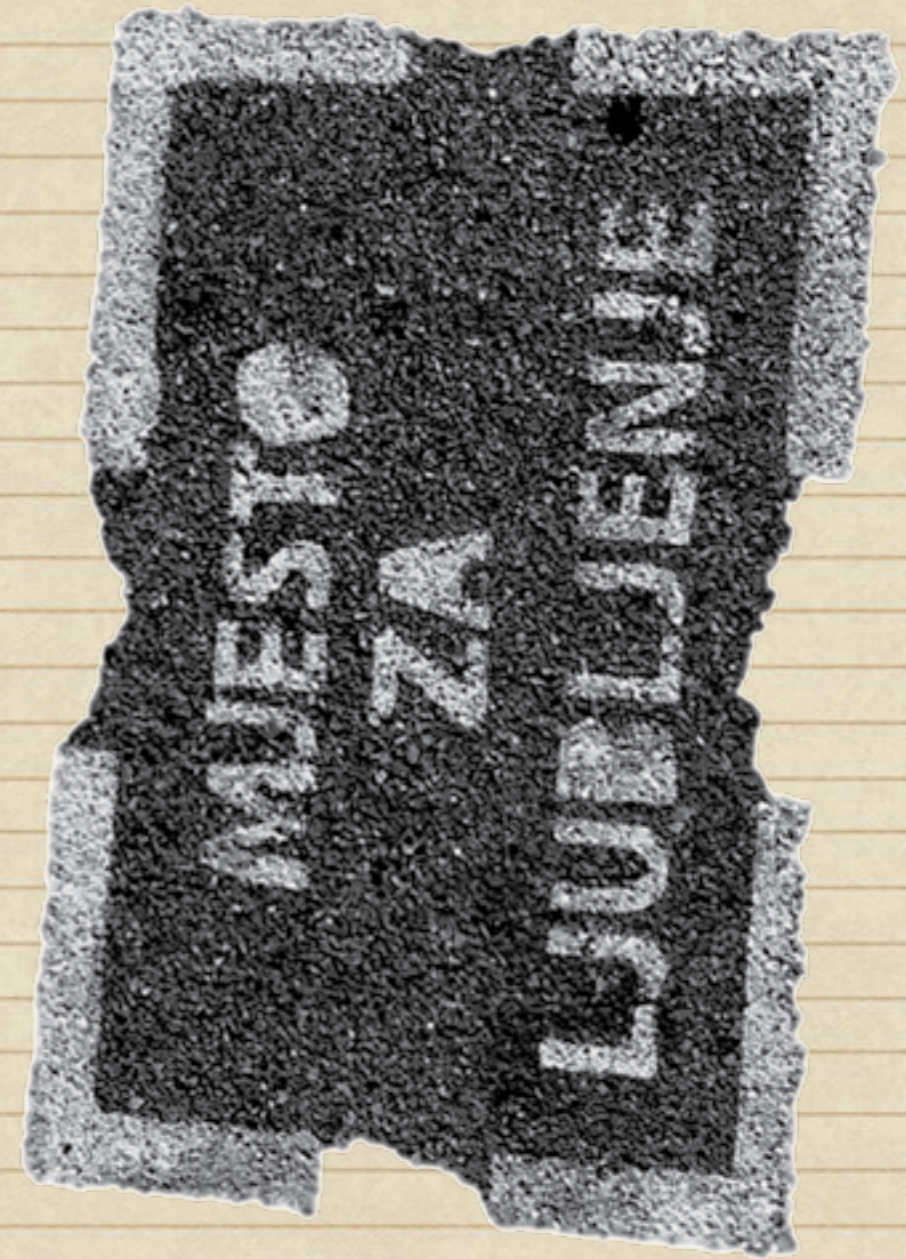
Pošast – jaz ...

Besedilo: Adelisa Kazić, 2. A

Risba: Luka Jurše

Risba: Nina Kranjac, 4. C

Fotografija: Kaja Šoštarec, 4. A

**Zabila bi si nož v pljuča,
da bi lažje dihala.**

**Prerezala bi si žile,
da bi mi srce lažje bilo.**

**Strgala bi kožo s sebe,
da bi mi bilo bolj toplo.**

**Strla bi si hrbtenico,
da bi lažje visoko stala.**

**Polomila bi si prste,
da bi te lažje držala.**

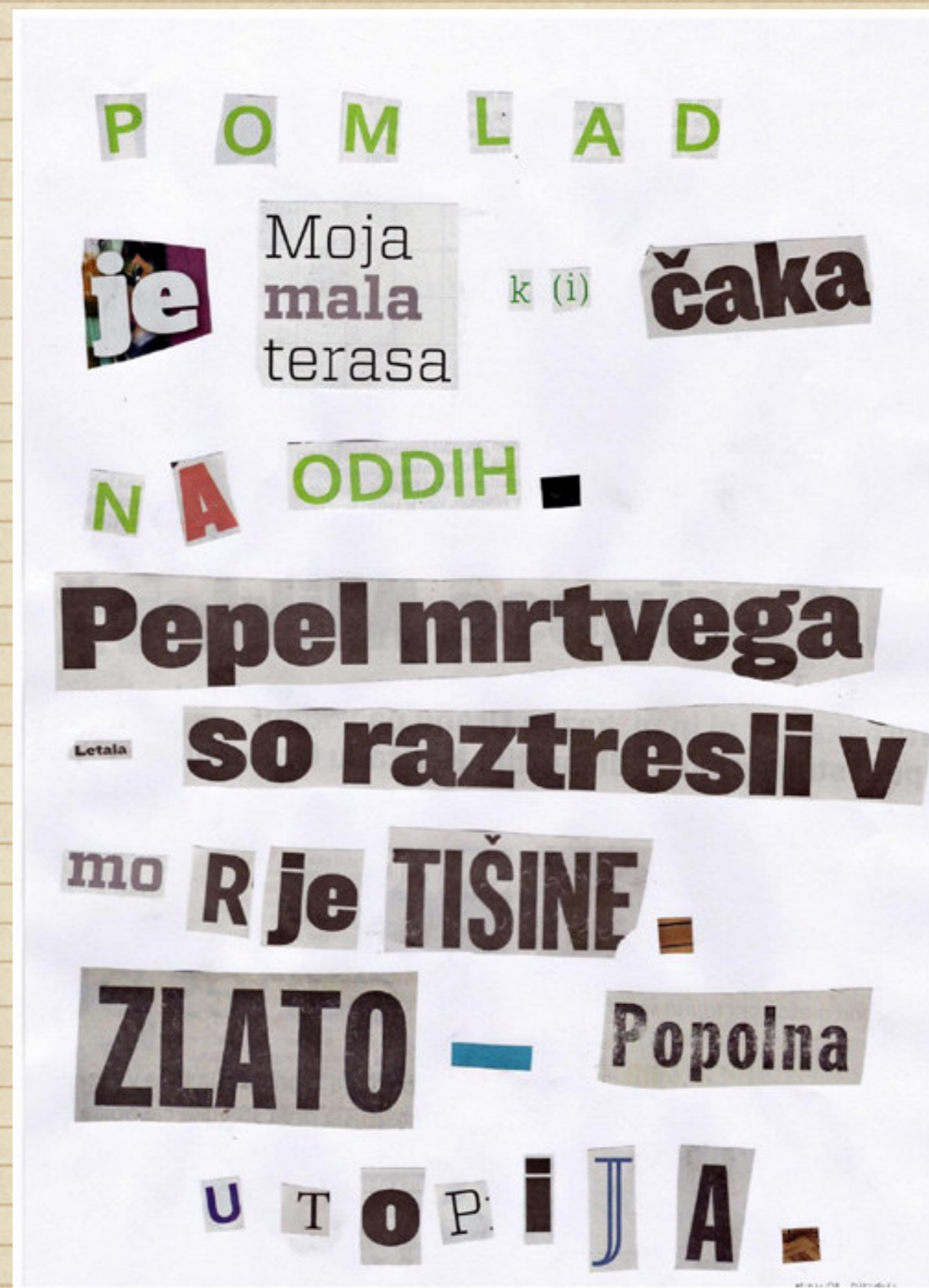
**Iztrgala bi si srce,
da bi lažje živila.**

Meta Vražič, 4. A

2015

PLEZAM PO GORI,
GORI IZ TRE,
V PLJUČA ME ŽGE, TO JE MOJ RAJ,
NE SPRAVŠ ME NAZAJ,
HODIL SEM PO STOPINJAH BOBA MARLEYJA, CHARLESA DARWINA,
EVOLUCIJA JE V K*** ŠLA, MARY JANE,
KO TE POGLEDAM, V SVOJEM SRCU SLIŠIM TOPOTANJE,
V BAJTI SPET ROPOTANJE,
ZVOČNIK DO KONCA,
NE SLIŠIM ZVONCA,
SPET MURIJA ZVONI,
MI ŽE ZDAVNI SMO ŠLI,
NIKOL VEČ NAZAJ PRŠLI.

Primož Rozman, 2. E

Miranda Djelovci, 3. D

Kakor otrok opazoval je
sončni zahod,
preval spominov prišel je na pohod,
ko planil je v sladki jok.

Andraž Pikš, 2. C

Slišim stopinje spanja,
prinaša sporočilo ležanja,
to je konec igre in dejanja.

Denis Suhi, 2. D

Urška Kamnar, 3. D

Ne obglavljaj rož na mojo čast,
ne kupuj cenenih mi daril,
ne sipaj cukra mi v čaj –
prežveči skorjo, ki ščiti me pred soncem,
olupi me, da ostane le meso,
zažri se mi v kosti,
globoko tam pod kožo,
izvezeno iz starih dram,
ki skupaj držijo jih skrbi.
Z nohti razpraskaj moje nežne prsi
in z roko sezi globoko mi pod rebra,
iztrgaj ven ljubezni stare –
mrzla kri naj teče ti med prsti!
Razpri mi čeljusti trde spona,
izruvaj jezik in z njim laži,
osvobodi me cenzure lastne,
pred besedo mojo svet naj klone!
Zasadi svoje čiste kremplje
naravnost v prepolne mi oči,
izpraskaj iz spomina mi podobe
iz preteklih dni, plešoče v soju nove groze.
Z zamahom hitrim glavo mi odpri,
z roko razblini krivo-sladke sanje,
vanjo čist'ga vina mi nalij
in z njim zarjavele spomine mi izbriši.
Nato sešij mi nove kože,
obleci v nove me platnice
in na novo me napiši!

Jana Puklavec, 4. D

Svetloba se lomi na steklu,
na divjem drevesu,
kjer sam sem stal.

Milan Valadžija, 3. C

Ema Čepon, 3. C

OČI ZELENE

Te oči zelene so zdaj postale kot noč brez teme,
kot otrok brez mame in
kot alkohol brez omame.

Name padle same noči neprespane,
nate same nepomembne dame,
na naju pa same nedokončane drame.

Oči bile so poklapane,
take, brez tiste zeleno modre prelivajoče se jutranje mane,
ki so, čeprav za kratek čas, sijale zame.
Lagale zame, in bile po dolgem času spet srečne, zame.
Brez dolgočasne drame in trenutkov, brez tiste grozne osame.

Amanda Begović, 2. E

Zelena suša,
in spomini ?
Kako zeleno
je v resnici zeleno?
Strah me je
sive **simfonije !**

Urša Gotovina, 3. B

Ljudje se sprašujejo,

NAVADNI SMRTNIKI,

dobra dva promila

Nevarna izkušnja

tudi ponoči?

... vsako leto znova

Ne zamudite

ANGEL V BELEM

Plačal boš!

Feniksov let

v uniformi

URADNI PREDLOG

Klic v sili !

Končajte večni boj

V postelji

ne smemo

INES HROVAT, 3.C

Ines Hrovat, 3. C

Pod ruševinami stare

Narav e

spreminjajo podobo

najstniške

Brez motiva in srčnosti,

Bodo

odnesti

Spodbud

o

uspeh

Besede

se

znova

umikajo

iz delov

srca

NINA VESEL 3.C

Odlomka sta iz nedokončane knjige z naslovom »Skozi pekel do življenja«, ki pripoveduje o najstniku, danes predvsem uspešnem in delavnem dijaku, ki pa ni odraščal v najlepših pogojih.

Knjiga se začne z opisovanjem otroštva, predstavi njegov odnos z mamo alkoholičarko, fantove poskuse samomora, na koncu sledi odrešenje ter selitev k novi družini.

SKOZI PEKEL DO ŽIVLJENJA

Ah, december 2013. Dnevi, tedni, ki so me zaznamovali z eno največjih preizkušenj mojega življenja. Ko razmišljam o tem, imam jasno predstavo, kako so se dogodki odvijali. Vse je tako sveže, tako živo. Bolečina, ki jo ob tem občutim, je nepojmljiva, a še kako izrazita. Ob misli na te dogodke v sebi občutim nekakšno gmoto, ki omejuje moje dihanje, hromi moje telo in mi daje občutek ujetosti.

Trinajsti december. Petek trinajstega. Dan oziroma noč, ko je moje življenje zaznamovala nova travmatična izkušnja. Dan je potekal dokaj normalno; zgodaj zjutraj sem se odpravil v šolo, kjer sem tako kot vedno užival, kajti povsod drugod je bilo lepše kot doma. Popoldan sem se s prijateljico srečal ob skodelici kave, z njo prijetno pokramljal, zvečer pa se vrnil domov. Bil je naporen dan tako kot vsak drug.

Usklajevati šolo, službo, nogomet in delo predsednika dijaške skupnosti je bilo neizmerno težko, a vendar mogoče. Tisti konec tedna pa sem bil še posebej utrujen, zato sem se odločil, da bom šel zgodaj v posteljo. Zavil sem v kuhinjo, nekaj malega prigriznil, pokukal v sosednjo sobo in zalotil babico, kako je med gledanjem televizije ponovno zaspala. Ugasnil sem televizor in se odpravil v svojo sobo. Kot po navadi je bila mamina postelja prazna. Nič čudnega ni bilo, bil je namreč veseli december, kar je zanjo predstavljalo razlog več, da je lahko popivala od jutra do večera. Odložil sem stvari, se preoblekel in se ulegel v posteljo.

Mehkoba postelje in toplina odeje sta nekaj najprijetnejšega, ko si izmučen. Lepo sem se zavil v odejo in v roke vzel tretji del Gospodarja prstanov. Nisem uspel prebrati kaj dosti, saj so se oči hitro zapirale in kar naenkrat me je zmanjkalo. Ne vem, niti koliko časa sem spal niti kako globoko, a končno vsaj enkrat nisem slišal matere, ki se je kot po navadi domov vrnila pijana.

Čeprav sem spal trdno kot polh, me je v tistem trenutku nekaj prešinilo. V glavi sem slišal glas, ki mi je rekel: »Zbudi se, nujno!« Nenadoma sem odprl oči in nad seboj zagledal mamo z največjim možnim nasmeškom na obrazu. V rokah je držala podolgovat lovski nož, ki je bil le nekaj centimetrov nad menoj. Nemudoma sem odreagirjal in brcnil nož iz njenih rok. Z roko sem jo na vso moč udaril, da se je kot lutka zložila po tleh. Skočil sem s pograda in ko se je začela pobirati, sem jo ponovno udaril ter jo zopet onesposobil. V sebi sem občutil jezo, agresijo, bes, žalost, mešanico vsega skupaj. Tresel sem se, jokal, a obenem kričal nanjo. Razumel sem, da me ni marala, da me je sovražila, da si je želela hčerko in da sem se rodil samo jaz, ampak da bi me poskusila ubiti? S čim sem si to zaslužil? Sem bil res tak ničvrednež, tako grozna oseba, tako nezaželen na tem svetu? Kaj sem ji storil hudega, razen da sem jo imel kljub vsemu rad kot svojo mamo in da sem si želel njene ljubezni? Kričal sem nanjo, jo zmerjal s kurbo, prasico, slabo materjo, govoril, da je zlobna in ji hladnokrvno v obraz rekel: »Sovražim te, upam, da crkneš, prasica!« V tistem trenutku je v sobo pridvela babica, ki je videla samo, kako mama kleči, jaz pa kričim nanjo. Poskušala me je pomiriti, a ji ni uspelo. To je bilo preveč zame, za osemnajstletnika, ujetega v kletko. Počutil sem se utesnjenega, ujetega. Preoblekel sem se in zbežal ven, na hladno. Tekel sem in iskal pot. Ustavil sem se blizu babičinega vrta, se tam usedel ob drevo in jokal ter hlipal. Tako hudo mi je bilo, trpel sem. Dovolj sem imel vsega. Prizor se mi je pred očmi pojavljal znova in znova. Kako je vihtela nož, kako sem jo udaril, kako sem kričal in kako neizmerno sem si želel, da bi umrla. Bolečina, ki sem jo občutil, je bila neopisljiva in neznosna. Vedel sem, da sem močna oseba, ampak to me je zlomilo, tega bremena nisem zmogel.

To se je nemudoma poznalo v šoli. V desetih dneh sem dobil štiri negativne ocene in zadostno pri angleščini, predmetu, pri katerem sem imel same petice in sem si ga izbral za nadaljnji študij. V šolo nisem hodil, a tudi doma me ni bilo. Rekel sem sicer, da grem v šolo, a sem odtaval drugam, samo blizu šole ne. Nisem se preveč obremenjeval, vedel sem namreč, da bom razredničarki lahko rekel, da sem imel ogromno dela za dijaško skupnost in da je to razlog mojega izostanka od pouka. Prvič v življenju sem izkoristil svojo funkcijo, česar se močno sramujem. Izkoristil sem zaupanje ljudi, ki so v meni videli poštenega in dobrega in predvsem delavnega predsednika dijaške skupnosti. Prvič in zadnjič sem v šoli izkoristil svoj položaj. Nikoli več mi kaj takega ni prišlo na misel.

Medtem ko so vsi preživljali svoj čas v šoli, sem se jaz sprehajal po gozdu in razmišljal. Bil sem zlomljen, razočaran, neprespan. Našel sem nek osamljeni kotiček, kamor sem se na-

mestil. Iz torbe sem vzel steklenico viskija in kozarec. Kako žalostno, da sem svojo bolečino in rane skušal potolažiti ter zaceliti z alkoholom. V tistem trenutku je bilo to edino, kar me je pomirjalo. Želel sem razmisliti o veliko stvareh. Tista noč mi je ostala v spominu, vsak dan se mi je tisti prizor večkrat odvrtel, še vedno se mi je zdelo tako živo. Nikomur nisem razlagal, da me je poskušala ubiti moja lastna mati. Verjetno se še vedno nisem mogel sprijazniti z dejstvom, da se je to res zgodilo. Počutil sem se tako nemočnega, a obenem tudi nevrednega. Vsak požirek viskija je bil odličnega okusa. Kmalu nisem več ločil, ali me po grlu žge viski ali lastna, notranja bolečina. Naenkrat je bila ura tri popoldne in čas je bil, da se vrnem domov, v prostor, ki je bil zame pekel. Na žalost noči, ko bi lahko mirno in brezskrbno zaspal, ni bilo več. Ponoči sem se nenehno zbuval in trepetal za svoje življenje. Mama se je tako kot vedno babici zlagala, da ni bilo nič in da ni res, da me je poskušala ubiti. Zanikala je vsak udarec, ki mi ga je zadala v pijanosti. Verjetno so se modrice po telesu pojavile same od sebe ali pa sem bil tako neroden, da sem padel po stopnicah – vsakič znova, seveda. Napočil je trenutek, ko je imelo življenje zame samo en izhod. To je bila smrt.

***

Po dolgem času sem se vračal v Fieso, kjer sem vsako leto znova preživel šest lepih dni. Fiesa je kraj, poln spominov in dogodkov, prijateljev in znancev, predvsem pa miru in zatišja. Rad sem se vračal tja, saj sem se počutil svobodnega. Tu so vse rane izginile in občutek sem imel, kot da je morje odplaknilo vse tegobe, brazgotine in probleme. Oglasil sem se pri stari prijateljici, dekletu, s katerim sva se poznala že dolgo in mi je najino prijateljstvo pomenilo neizmerno veliko. Pozvonil sem in oglasil se je njen miren ter nežen glas: »Zamujaš!« Odprla je vrata in me spustila v stanovanje. Bila je urejena, prečudovita, z vsakim letnim časom lepša. Ah, in njen nasmeh, tako iskren in topel, vsakič znova mi je polepšal dan. Skočila sva drug drugemu v objem in v tistem trenutku nisem vedel, kdo je koga bolj pogrešal. Odpravila sva se na balkon, kjer me je čakal obilen zajtrk in kaj hitro sva se spustila v debato. Sprva je beseda tekla o šoli in službi, nato pa sva prišla do resnejših vprašanj.

»Povej mi, kako se počutiš v novem domu?« me je vprašala. Srknil sem malo kakava in ji odgovoril: »Precej boljše kot prej v Mostah, če sem iskren.« Pogledala me je v oči in preverjala mojo iskrenost. Rekla je: »Ne bodi skromen, dolgo se nisva videla, povej mi kaj več o selitvi in življenju na Škofljici. Si se privadil na kmečki del? Sklenil kakšna nova prijateljstva? Našel ljubezen?« Ugriznil sem v palačinko, namazano z marmelado, jo v miru pojedel in ji odgovoril: »Selitev je bila težka. Trajala je deset dni, vse skupaj se je vleklo v nedogled. Med pakiranjem

se je vrnilo veliko občutkov, z njimi pa tudi določeni spomini. Teško je bilo gledati babičine solze, še vedno je bila namreč šokirana nad novico, da odhajam. Škofljica je izjemno lepa in mirna, polna narave ter dobrih ljudi. Velikokrat se odpravim na sprehod ali pa na bližnje šolsko igrišče, saj ljubezni do nogometa še vedno nisem opustil. Prav dosti se nisem trudil, da bi se seznanil z okoliškimi vrstniki. V Ljubljani imam dovolj družbe, živim z najboljšim prijateljem, zato trenutno več ne potrebujem.«

Vzel sem nož in si namazal novo palačinko, medtem pa me je direktno vprašala: »Pa ljubezen, če si me že prej preslišal?« Dvignil sem pogled in ji odgovoril: »Kaj je z njo?« Nasmehnila se je in mi rekla: »Še vedno si prebrisan. Glede na odgovor predvidevam, da si še vedno samski?« Nekaj časa sem bil tiho, nato pa sem ji rekel: »V tem ne vidim nič slabega.« Ona pa me je pogledala in rekla: »Zakaj se izogibaš ljubezni in njenim občutkom? Zakaj se ji ne prepustiš in dovoliš, da ti skupaj s časom zaceli rane ter brazgotine?« Ob teh vprašanjih sem se zamislil in ji po manjšem premoru odgovoril:

»Trenutno v sebi čutim, da še nisem pripravljen na zvezo. Čutim, da še nisem zadosti stabilen, da bi se lahko spustil v to. Zakaj bi svoje težave in probleme prenašal na nekoga, če to ni potrebno? Vse ob svojem času – tudi za ljubezen bo še čas!« Nasmehnila se je, prisedla bližje in me prijela za roko ter me pogledala v oči. Imela je nebeško modre oči, ki so me vsakič znova pomirjale. Stisnila me je in rekla: »Vsa ta leta sem opazovala majhnega dečka, ki se je prebijal skozi pekel in trpljenje, skozi zmerjanje, grožnje ter mnoge druge grozljive stvari. Videla sem te jokati, videla sem te, ko si bil na tleh, ko si imel vzpone in padce. In danes te vidim tu. Ne več kot tistega nemočnega dečka, ampak fanta, ki je pred obdobjem odraslosti in je tako zrel. Povej mi tvoj recept za uspeh. Kako si postal tako močen in uspešen?« Obrnil sem se proti njej, jo stisnil za roko, se ji nasmehnil in rekel: »Vsa ta leta sem prestajal pekel, priznam. Od mame sem bil deležen fizičnega in psihičnega nasilja. Bil sem nemočen in velikokrat na tleh. Bil sem na robu obupa in večkrat sem razmišljal o samomoru, nekajkrat pa ga tudi to poizkusil storiti.« Ustavil sem se, vstal in odkorakal do balkonske ograje ter nadaljeval: »Veš, včasih sem premišljeval, da bi vrnil udarce ljudem, ki so me prizadeli, me ponižali in tudi kaj slabega naredili. Mami, očetu in vsem ostalim, ki so me ovirali v življenju. Pa sem kmalu ugotovil, da ni potrebno.« Obrnil sem se proti njej in ji rekel: »Ne morejo mi nič ... lahko me žalijo, ponižujejo, blatijo, a še vedno sem boljši od vseh njih. Pa veš zakaj?« Pogledala me je in vprašala: »Zakaj?« »Ker še vedno hodim ponosno in sem še vedno pokonci. Če hočem dokazati svojo vrednost, mi ni treba hoditi po drugih, ampak ponosno hodim mimo vseh, ki mi

želijo slabo in se jim samo smejim. Jaz bom vse to vrnil tako, kot najbolje znam – živim dobro in pošteno, delam kar me veseli, pa še srce in dušo in prijateljev, ki mi stojijo ob strani imam. Verujem in hodim svojo pot.«

Nekaj časa me je gledala, nato je vstala, me tesno stisnila k sebi in mi rekla: »Veš, nikoli v življenju si ne bi mislila, da bom te besede tako jasno in glasno slišala iz tvojih ust. Neizmerno sem ponosna nate in v čast mi je, da poznam tako močno osebo, kot si ti. Ne bi si mogla želeli boljšega prijatelja in brata, kot si ti!«

Damijan Janžekovič, 4. C

Pia Stergar, 3. C

Ura je bila 3:57 ponoči.

Njena desna noga je molela izpod snežno bele rjuhe, medtem ko se je z levo dotikala moje.

Na trebuhu sklenjeni prsti so se enakomerno dvigali in spuščali.

Hladno čelo se je pod odejo kapljic svetlikalo v soju mesečine, ki je elegantno uhajala skozi zlomljena polkna.

Če si iz žabje perspektive pogledal naravnost mimo in pozorno prisluhnil, si lahko slišal žarče dragulje z neba peti tako čarobno in svetlo, da ti je za sekundo vzelo sapo.

Skozi priprto okno je uhajal svež vonj, prinesen z valov, ki se je pomešal z vonjem po sončni kremi.

Od časa do časa se je pred belo ograjo prižgala luč, nato pa je atmosfero prerezalo šumenje lovorovega grma poleg okna, kar je pomenilo, da so se mački prikradli domov.

Njeni lasje so bili kot zlato, razlito po kristalni belini, ki naju je obdajala.

In njen obraz.

Suh od soli in ohlapen zaradi časa, a še vedno, tako čudovit kot poletna noč, ki naju je zibala v objemu.

To poletje, je bilo kot nič katero do tega in po tem, kar si je moj kapacitetni prostor v možganih uspel vtisniti v mojih devetnajstih letih.

A tista noč, tista mehka poletna noč, se je prilepila na aorto, katera še danes, tri leta po najini noči, trga delčke s stene prekatov in jih pošilja globoko v moj sistem.

Kaja Šoštarec, 3. A

Vijoleta Gostimirović, 3. c

BODI TO, KAR SI

U Ž I V A J V

Ž I V L JE N JU

GLOBIN

ko stopim , želim na parket in

KOCKE

365 dni želje in okuse

TUDI

V

objemu pisane narave

Ne glej me tako:

Ne glej me tako, kakor da vidiš nekaj dobrega v meni.

Ne glej me tako, kakor da vidiš nekaj, kar ti je všeč.

Ne glej me tako, kakor da imava priložnost.

Ker potem za sekundo pozabim.

Pozabim.

Da ni v meni ničesar dobrega.

Da na meni ni ničesar všečnega.

Da midva nikoli ne bova imela priložnosti.

Pustim si verjeti.

Pustim si verjeti, da mogoče.

Pustim si verjeti, da nekega dne.

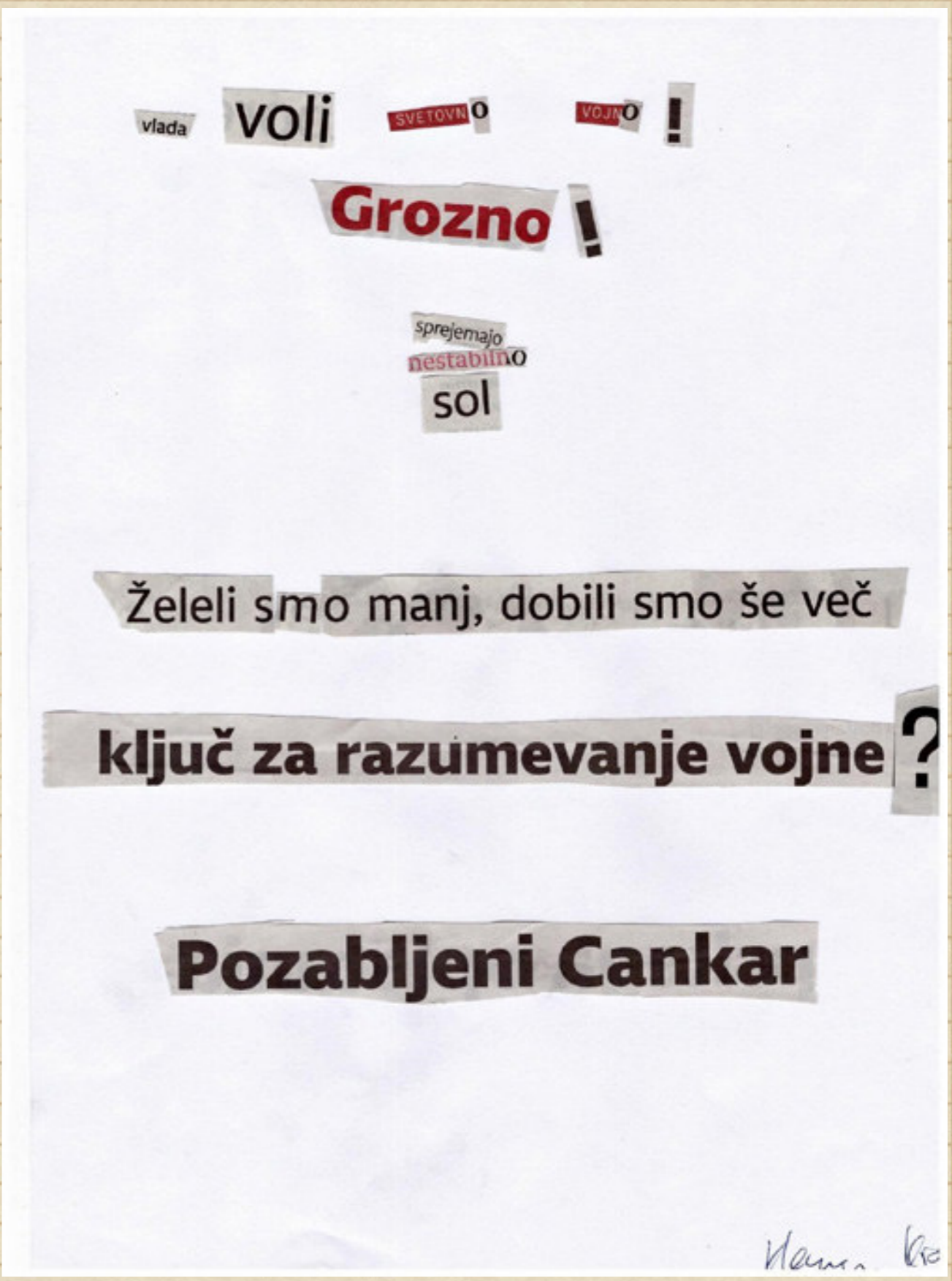
Pustim si verjeti, da sem vredna.

Meta Vražič, 3. A

Vijoleta Gostimirović, 3. C

Marko Čučić, 3. B

Klemen Kralj, 3. B

Oliver Repič, 3. C

To ni ljubezenska pesem.

To je opomnik.

Spomnim se občutka tvoje roke v moji.

Spomnim se takta tvojega utripa.

Spomnim se tvojega prasketajočega glasu.

To ni ljubezenska pesem.

To je tragedija.

Pred teboj sem se zlomila,

svoje koščke sem pustila v tvojih žepih.

Bila sem zvezda v tvoji konstelaciji.

To ni ljubezenska pesem, to je odkritje.

Nisem te rabila.

Krvavela sem ljubezen, bila sem ozvezdje.

To ni ljubezenska pesem, to je le začetek.

Še vedno krvavim, še vedno sem strta.

Sem sama svoje veselje.

Meta Vražič, 3. A

2014

Meta Vražič, 3. A

Invazija

Bil je običajen topel poletni dan, ko sem se odpravil v kino, da bi si ogledal nov film o Nezemljanih z naslovom Invazija. Kar sem lahko razbral iz člankov, ki so jih napisali prestrogi in včasih nesramni filmski kritiki, je, da je film dolgočasen, poln klišejev in stereotipov, ampak že dolgo nisem gledal znanstvenofantastične grozljivke.

Pred kinom je bila dolga vrsta neučakanih obiskovalcev, ki so želeli kupiti vstopnico za enega izmed ducat filmov, ki so bili na sporedu. Ko sem končno prišel do prodajalke vstopnic, so me že bolele noge, ker sem tako dolgo stal v vrsti. Nasmejana prodajalka mi je podala predrago vstopnico in mi pokazala dvorano, v kateri se bo predvajal film. Ko sem stopil v temno dvorano, me je pozdravil vonj po kokicah, ki je bil tako močan, da mi je postalo slabo in nisem niti opazil, kako malo ljudi je v dvorani. Z muko sem poiskal svoj sedež v tretji vrsti. Bil sem še zgoden in imel sem še dobro uro pred začetkom filma, zato sem se odločil, da bom zaspal. Čeprav je bil stol neudoben, sem hitro padel v globok spanec.

Prebudil me je glasen pok. Prestrašen sem skočil iz stola in ugotovil, da se je film že začel. Globoko semvdihnil in se poskušal umiriti, nato pa je

nenadoma tiho zapiskalo in na platnu je bila samo statika. Zmeden sem se ozrl po dvorani, na moje presenečenje je bila čistoprazna, zapuščena. Čeprav mi je bilo slabo, preden semzaspal, vem, da sem predsabo v prvi in drugi vrsti videl ljudi, sedaj pa ni bilo nikogar, le jaz in tako močna tišina, da sem lahko slišal bitje svojegasrca.

Še vedno zmeden in malo prestrašensem se povzpел po lesenih škripajočih stopnicah proti izhodu. Poskusil sem odpreti vrata, a na moje presenečenje so bila zaklenjena. Čudno, sem si mislil, a še preden sem lahko pomislil zakaj, sem za sabo slišal šepet, nekakšen govor, tuj, nejasen, in glas je bil tako nizek in tresoč, da bi lahko rekel, da je nečloveški. Neverjetno prestrašen, tako zelo, da sem se kar tresel, sem se počasi in previdno obrnil nazaj. Pred mano je stala majhna senca, od katere je prihajal ta grozljivi zvok. Senca se je počasi začela pomikati bližje k meni. Počasi se je povzpela po stopnicah. Kmalu sem lahko videl podrobnosti in hitro mi je postalo jasno, da to ni človek ne žival, ampak nekaj drugega, nekaj tujega.

Stvor je imel majhno jajčasto telo zelene barve prekrito z rdečimi pegami, pri vrhu je imel šest črnih oči brez zenic, le črne krogle. S strani so visele dolge roke s prsti stisnjenimi v

pest, noge pa je imel tako majhne in kratke, da jih sprva sploh nisem opazil; očitno je bilo, da stvor ni imelne ust, ne ušes in ne nosa.

Hotel sem zbežati, a me je strah zavzel in se nisem mogel premakniti. Nenadoma je stvor stal predmano in v dvorani je zavladala tišina. Nekaj časa je v tišini nepremično stal, nato pa sunkovito zagrabil mojo roko, a čutil nisem ničesar - le strah in divje bitje mojega srca. Videl sem, kako je stvor v mojo roko položil zlat kovanec z rdečo lobanjo. Tako hitro, kot je zagrabil mojo roko, jo je tudi izpustil, in tiho vendar jasno rekel: »Invazija se je začela!«Brez opozorila je s stropa posvetil močan soj svetlobe, ki ga je pospremil glasen tresk.

Odpri sem oči in zagledal platno, na katerem so bile reklame. Zaslišal sem tudi glas ljudi, ki so v dvorani čakali na začetek filma. »Spal sem! Samo sanje so bile!«sem si mislil. Začel sem se na glas smejati in nekaj ljudi me je zato čudno gledalo, vendar sem bil tako vesel, da mi je bilo vseeno. Vstal sem s stola, da bi pogledal na razsvetljeno stensko uro. Spal sem približno 30 minut.

Hotel sem se že usesti, vendar sem obstal. Moj obraz je postal bled in

moj izraz je bil leden. Srce mi je skoraj nehalo biti in pogled mi je obstal na kovancu, ki je bil na tleh, zlat kovanec s krvavo rdečo lobanjo.

Zapiskalo je in na ekranu je nastala statika. Vsi so utihnili, edini zvok je bil tih, nečloveški šepet ...

Besedilo: Žan Zrimšek
Risba: Nina Vesel

Mičo

Tam čez polja dolga, prazna

ni praznine ne topline.

Ko um poln je,

se kar izprazni

od lepote te,

ki kot Ljubljana,

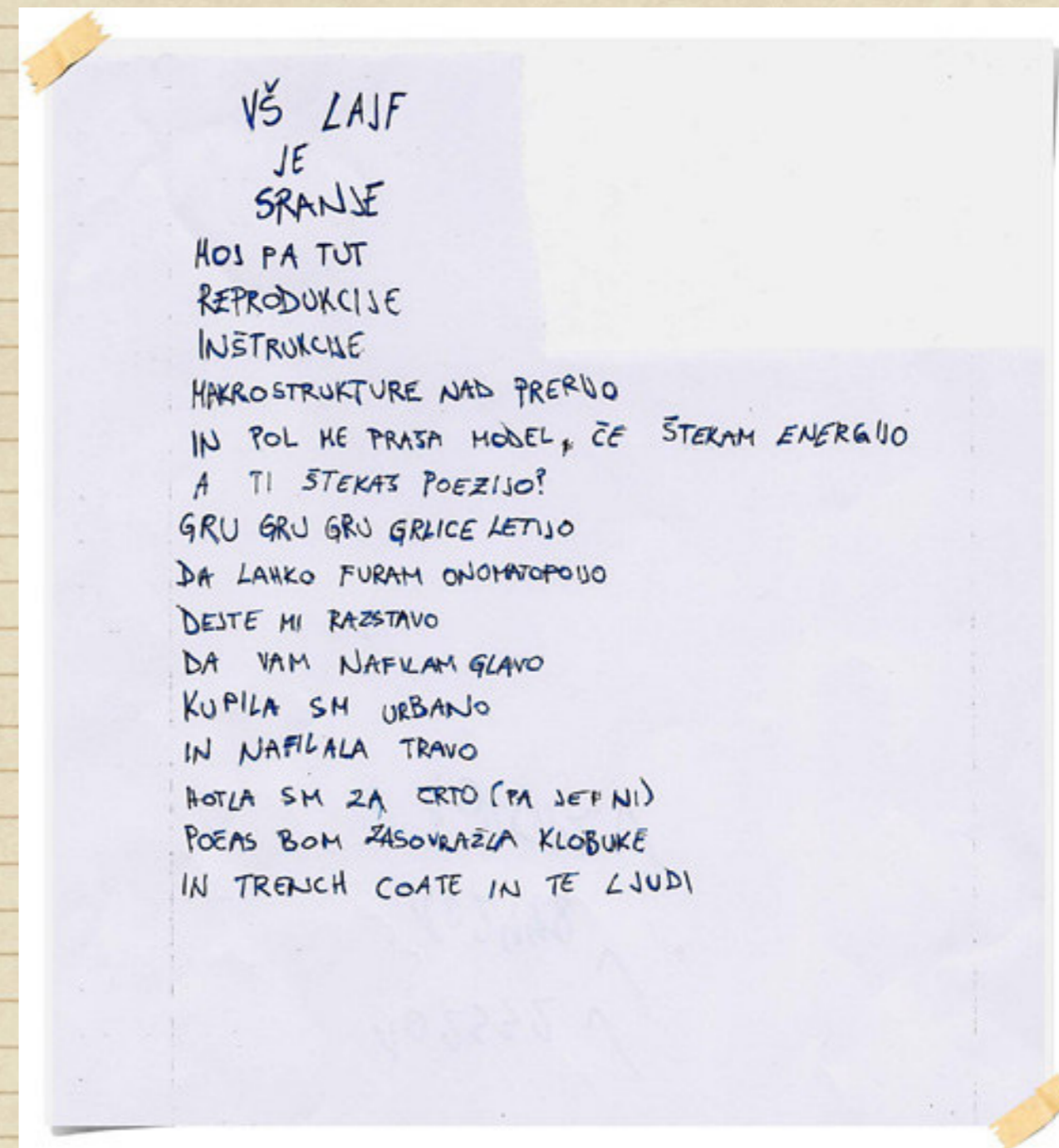
v kateri Mičo plava,

svetlika se.

Aleša Bratina Zimic

Fotografija: Maja Mencin

Zaljubila sem se

V ozvezdja tvojih čokoladnih oči,
v pomlad na tvojih ustnicah,
v mavrične harmonije tvojih besed,
v strahove tvojih misli,
v višine tvojih ciljev,
v sladkobo tvojega vratu,
v zgovornost tvojega srca,
v nepretrganost najine strasti,
v spontanost tvojih dotikov,
v otipljivo tišino brezmejnega pogleda,
v moč tvoje bližine,
v večnost tvojega vonja,
v minljivost tvojega bitja,

Vate.

*Kaja
Šoštarec*

Samo zato, ker sonce opeče tvoje oči,
še ne pomeni, da ga sovražiš.

Samo zato, ker so zvezde vidne le ponoči,
še ne pomeni, da jih ne ljubiš čez dan.

Samo zato, ker so živali lahko nevarne,
še ne pomeni, da jih ne obožuješ.

Samo zato, ker tvoje besede bolijo,
še ne pomeni, da ne poslušam.

Meta Vražič

Fotografija: Marja Lotrič

Nehala sem kaditi
isti dan, ko si mi rekel,
da sovražiš ta vonj.

Nehala sem dihati
isti dan, ko si rekel,
da sovražiš, kako obstajam.

Kakšna je razlika,
če še vedno boli,
ko vdihnem?

Nehala sem piti
isti dan, ko si mi rekel,
da sovražiš njegov učinek name.

Tekila, ki steče po mojem grlu,
še vedno boli manj kot trenutki,
ko se odločiš, da te nisem vredna.

Nehala sem pisati
isti dan, ko si rekel,
da sovražiš zvok pisala na papirju.

Cigareta, ki opeče moje ustnice,
še vedno pusti več zraka v mojih
plučih,
kot so ga tvoje besede kdajkoli.

Nehala sem se smejati
isti dan, ko si mi rekel,
da sovražiš moj včasih glasen
smeh.

Sik, ki ga izdihnem, ko igla
prebode mojo kožo,
je še vedno tišji
kot katerakoli prošnja, ki si jo kdaj
moral slišati.

Nehala sem se nasmihati
isti dan, ko si mi rekel,
da sovražiš moje zjebane rumene
zobe.

Mrtvost, ki obide moje možgane z
drogami,
je končno močnejša,
kot je tvoja ljubezen kdajkoli bila.

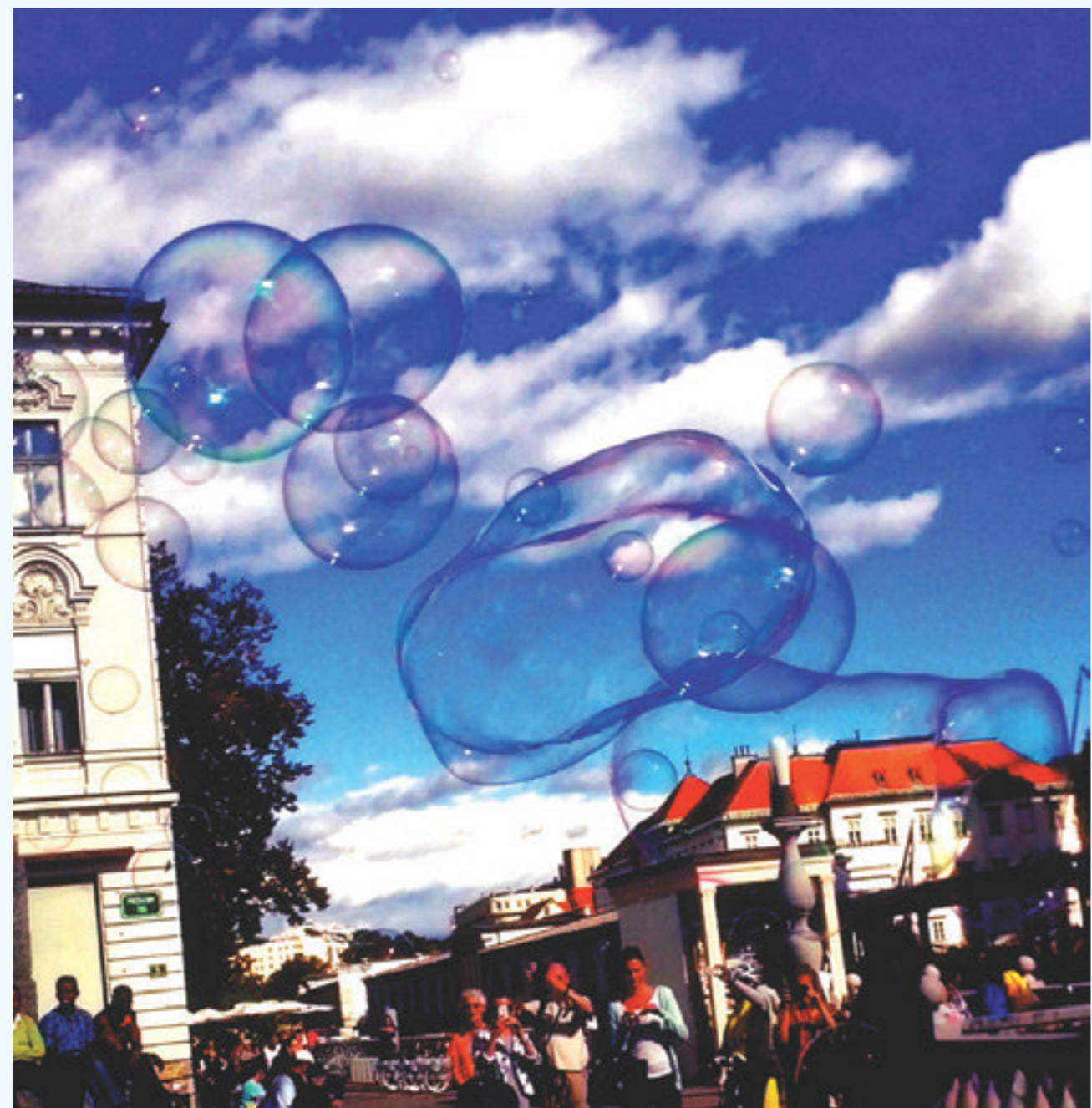
Utihnila sem
isti dan, ko si rekel,
da včasih zvenim neumno.

Meta Vražič

Besedilo: Meta Vražič

Fotografija: Kaja Šoštarec

2013

Kaja Gramc

Zmagovalna fotografija na temo zraka (Projekt COMENIUS - štirje elementi)

Svoboda

Zlat obroč visoko nad obzorjem, ki vztrajno sili izza umazanih puhov.

Jasen vonj odpadlih iglic borovca in pristrižene sivke, ki draži nosnice.

Izgubljeni kriki galebov, ki modro uhajajo mladim valovom.

Sprana brisača, ki pod težo nič več kot točno dveh slanih kamnov plapola v blagi burji.

Igriv občutek ožgane trave, ki žgečka podplate in hrbet, po katerem se tiho širijo rdeče sledi.

Moker odtis ustnic na zagorelem licu, ki po venah neslišno prodira proti srcu.

Sedanjest, ki se zasidra v preteklost.

Avtorica besedila in fotografije: **Kaja Šoštarec, 1. A**

Vogal

Glavo je vedno nosila visoko na vratu,
ne ozirajoč se na gnusobo, ki se je nalagala na tleh pod njenimi nogami.

Pepel, ki se je kot čigumi lepil na bose noge,

utrujene od teže sveta,

je njeno bitje obarval v spomine na to, kako svetlo je žarela.

Čez ramo ji je padala torba, ravno dovolj velika,

da je vanjo poleg šminke obarvano v odtenek odrgnjenih kolen

vsak vikend ob 11:43 pospravila še svoj ponos.

V rokah je nosila par vrtoglavih salonarjev in kos včerajšnjega rogljička

iz pekarne za vogalom,

na očeh pa veke oblite v mrtvo barvo,

kupljeno v marketu nasproti njenega stanovanja.

Ne da je bila lačna, le okus gnilobe in obupa je želela izpodbiti.

Lasje so biti oviti v debelo plast cigaretnega dima,

njena pljuča pa so se sesedala zaradi zraka,

ki je pritiskal nanje z zunanje strani prsnega koša.

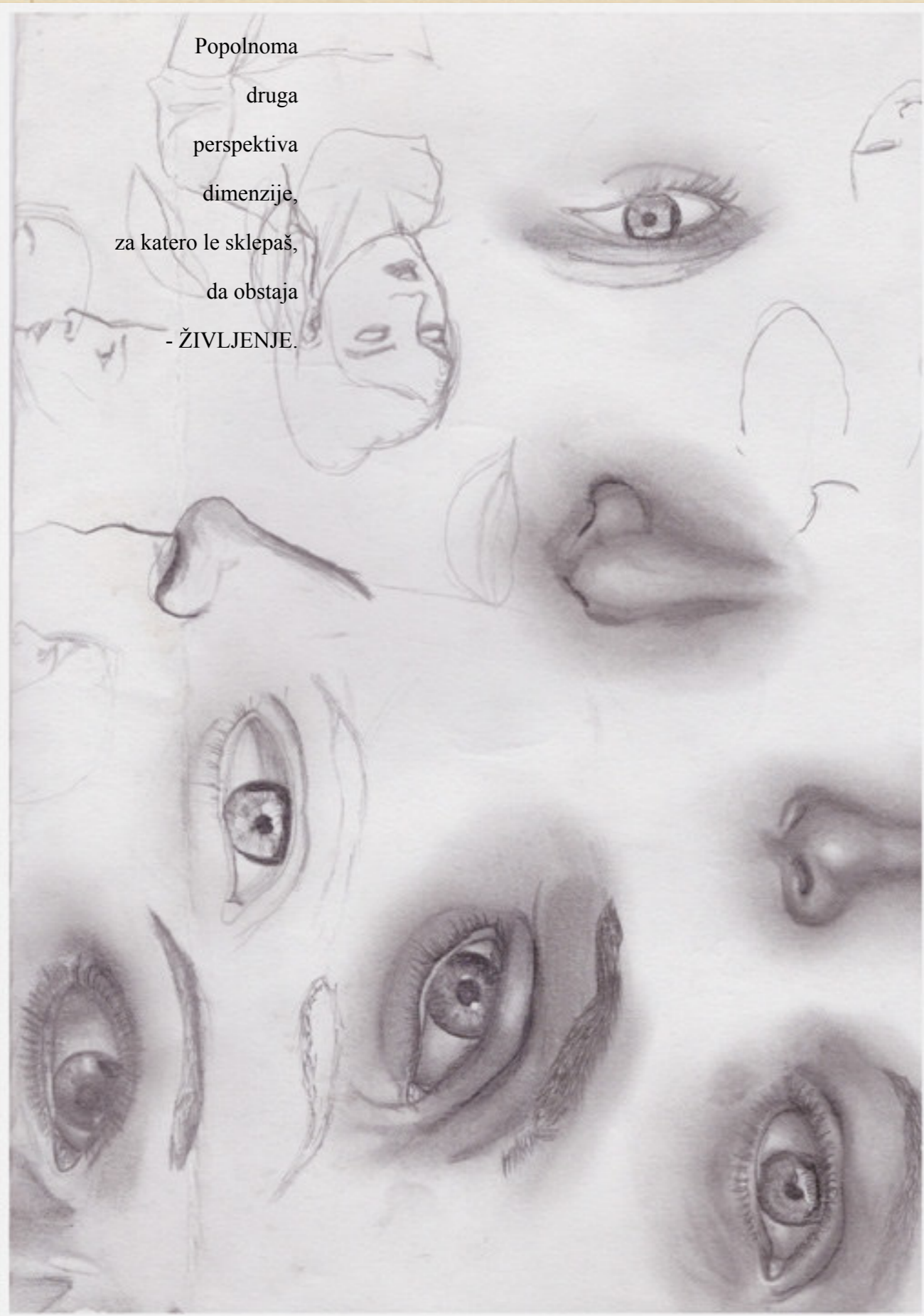
Njeni koraki so bili težki, tako kot zrak okrog nje,

ki je zaudarjal po nespoštovanju samega sebe

in drugih, z obeh perspektiv.

Bila je izpo(po)lnjena želja vsakega moškega.

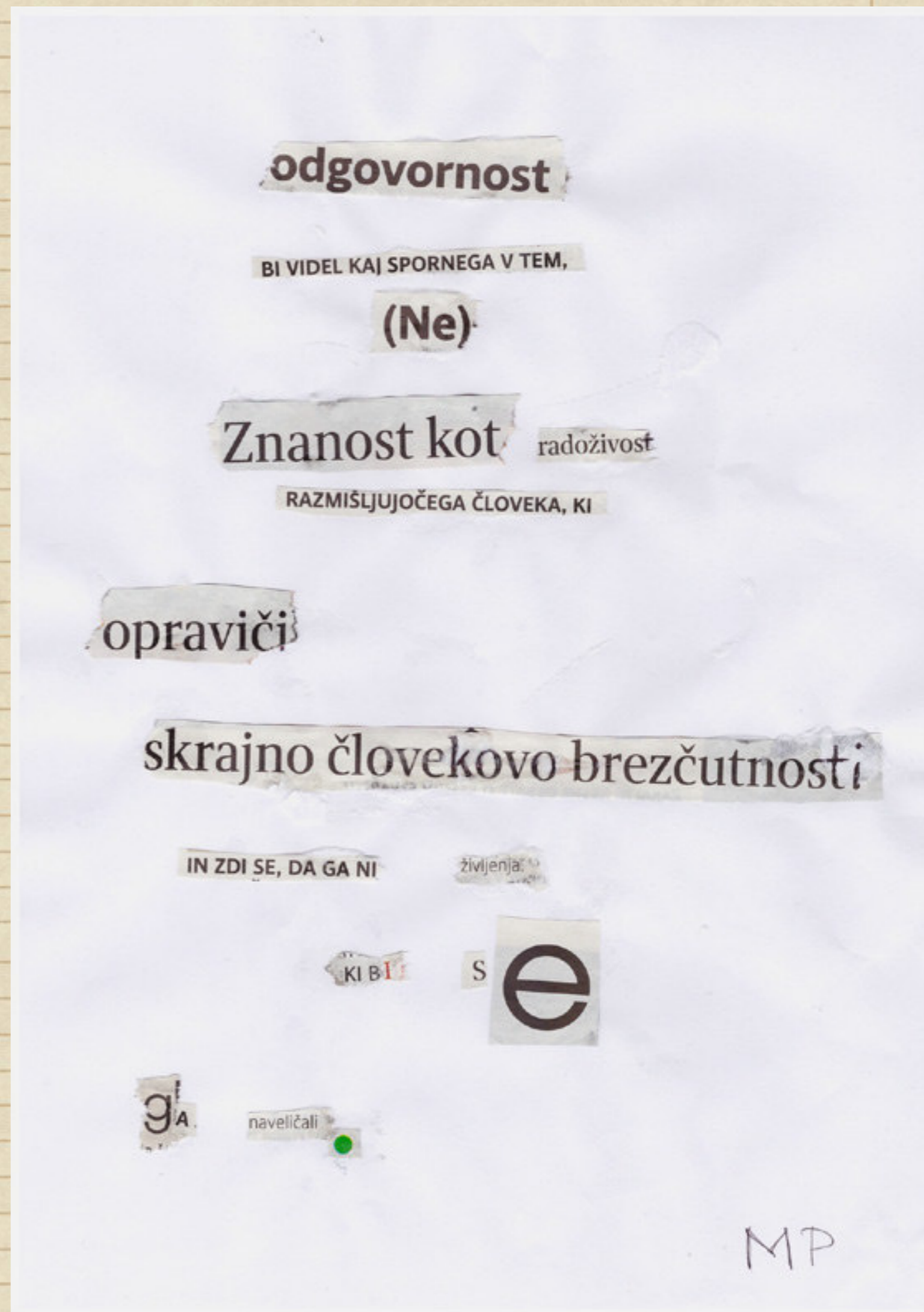
Besedilo: **Kaja Šoštarec, 1. A**

Popolnoma
druga
perspektiva
dimenzije,
za katero le sklepaš,
da obstaja
- ŽIVLJENJE.

Besedilo: Meta Mežan, 4. C

Avtor risbe: Luka Jurše, 2. D

odgovornost

BI VIDEL KAJ SPORNEGA V TEM,

(Ne)

Znanost kot radoživost

RAZMIŠLJUJOČEGA ČLOVEKA, KI

opraviči

skrajno človekovo brezčutnosti

IN ZDI SE, DA GA NI

življenja

KI BI

S

e

ga

naveličali

MP

ROMEO IN JULIJA V SLOVENSKI MAFIJI IN SLOVENSKA KRIZA

Sredi Ljubljane zraven Bežigrada imata vsaka svojo rezidenco in revir dve (policiji že dobro znani) mafijski družini Beli Cekin in Bič. Kot pravi mafijaši imajo oboji v priimku skrito svojo obrt, kot ji zamaskirano pravijo. Beli Cekin v sebi skriva belino kokaina in dobičkonosnost tega posla, Bič pa spretno izrablja čare deklet za tako imenovane javne hiše (z drugimi besedami gre za prostitucijo). Ker je za nekatere obiskovalce veliko bolj privlačno, da imajo dekleta med drugo opremo (kamor seveda sodi tudi kontracepcija) tudi bič, se je družine prijel ta nadimek. Družini sta si bili v zobeh in druga drugi trn v peti od nastanka dalje. Najbolj pa je Biče pogrelo, ko so Beli Cekini (seveda le začasno) preprečili širitev njihovih poslov na Balkan. Od takrat naprej se ne morejo videti živi, saj so tudi Beli Cekini utrpeli veliko izgubo. Izgubili so glavno šefico, ženo glavarja starega Belega Cekina, ki je vodila operacijo. Od takrat je mladi šef Hitrostrelec, sin glavarja Belih Cekinov, odraščal brez mame. Na drugi strani bojne črte pa so Biči pričakovali dediča, a so na veliko ogorčenje in žalost svojega glavarja dobili deklet. V svojem besu je dal stari bič ubiti svojo ženo, hčer, ki se mu še zdaleč ni zdela vredna, da bi prevzela družinski posel, pa obljubil svojemu poslovnemu prijatelju (ki je bolj kot po imenu znan po svojem vzdevku Erotik), ki je lastnik bordela nekje na obmorskem delu države. Zaradi že sklenjenega posla so nesrečnico (ki o kupčiji seveda ni smela nikoli izvedeti) poimenovali Žalostinka (premišljevali so o elegiji, a je stari Bič zagovarjal slovensko ime). Ko je Žalostinka dozorela za predajo, so priredili zabavo, da bi pred njo skrili njeno zlo usodo. Imeli pa so odlično krinko, saj je imela mladenka ravno na tisti dan 20 let. Ker pa so Beli Cekini vedno pripravljani milo in ironično rečeno ponagajati svojim ljubim sosedom, se je Hitrostrelec, ki je zrasel v bliskovitega, natančnega strelca in izvrstnega tatu sefov ter podobnih zadev, odločil pridružiti zabavi. Da ga ne bi prepoznali, si je nadel črna sončna očala (znan zaščitni znak mafijcev na splošno), da bodo vedeli, da imajo opravka z vrednim gostom, in se oborožil s svojo zvesto spremljevalko Modro Vrtnico (pištolo se razume), če bi se kateri od varnostnikov odločil biti preveč zvedav. Še dobro, ker so ga prestregli že pri vhodu. Varnostnik mu je zabrusil, naj se mu predstavi, on pa mu je odvrnil: »Ne bodi preveč radoveden kolega.« In vanj uperil svojo lepoticu. Varnostnik je bil dovolj pameten, da ga je brez vprašanj in nepotrebnih gibov spustil naprej. »Hvala,« se mu je vljudno zahvalil Hitrostrelec in stopil naprej z nasmeškom zadovoljstva na obrazu, saj si je obetal veliko zabave, če je bil že vhod tako pomilovanja vreden.

Na sredini plesišča pa se je Žalostinka ravno zabavala ob divjih ritmih glasbe južne slovenske sosede. Ko se je končno usedla, da si odpočije, in si naročila pijačo, je pomislila, da je oče zelo prijazen, ker ji je priredil zabavo za rojstni dan, mogoče pa je le ne sovraži, kot se je zdelo. Ko je dokončala to misel, je z zadovoljnim nasmehom po naključju dvignila pogled.

V tem času pa se je Hitrostrelec ravno odpravljal do plesišča. Morda ga bo pa katera vredna. Ko je prišel dovolj blizu, je uzrl prelepo mladenko. Da bi jo videl bolj neokrnjeno, si je celo snel očala (pri njem je bilo veliko dokazilo že to, da ga je katera lahko pogledala v oči brez očal). Ravno je razmišljal, kako bi pritegnil njeno pozornost, ko ga je pogledala. Iz dvoje oči je švignil vroč plamen in se zaletel na pol poti, da je bilo kar čudno, da stoli niso zgoreli. Kemiji so odpovedale vse zavore. Sreča se je nasmehnila in kar sama ponudila priložnost za dvorjenje, ko je Hitrostrelec zagledal natararja z Žalostinkino pijačo (od malega je bil vzgajan, da mora biti pri dekletih kavalir, ne sicer do mere, da ga dama vodi na povodcu, a mora biti spoštljiv in vljuden). Prestregel ga je in ji kar se da vljudno postregel: »Izvolite gospodična, smem morda prisesti?« Ona pa se je samo zasmejala in pokazala na sedež poleg svojega. »Seveda smete, zadnji kavalir 21. stoletja,« se je zasmejala, da se ji je skoraj zaletelo, ko je poskusila piti. Da se ne bi zadušila, je raje ostal tiho, dokler ni spila do konca. Nato ga je ona povabila na plesišče. Ritem se kot nalašč upočasnil in Hitrostrelec je bil prvič v življenju hvaležen za vse učne ure standardnih ter družabnih plesov, ki jih je imel. Takrat so se mu zdele obupno dolgočasne, zdaj pa so mu prišle hudičeve prav (kot bi se sam izrazil). Moral pa ji je priznati, da je bila tudi ona izvrstna plesalka. Ko se je odvrtilo že kakih 10 pesmi (različnih ritmov, da ne bo nesporazuma), med katerimi sta si bila vedno bliže, sta se žejna usedla. Spet se je zasmejala, a pristala na njegovo ponudbo, da ji prinese osvežitev. Zasuka usode pa ni slutil nihče. Ko se je odpravljal po pijačo, je po čistem naključju ujel pogovor Erotika in starega Biča. »Torej, prijatelj, sva se vse dogovorila?« je vprašal stari Bič. »Čisto vse. Žalostinko bom odpeljal danes zvečer, ko zaspi, zbudila pa se bo v nebesih ... za stranke seveda.« Ob tem se je Erotik zlobno nasmehnil. »Stara je 20, točno tako, kot sva se dogovorila,« je brezbrizno odvrnil stari Bič. »Kot vedno si štejem v čast in veselje, da smem poslovati z vami, gospod Bič,« se mu je zahvalil Erotik in oba sta vstala, da bi odšla. Hitrostrelec se je komaj zadržal, da ni planil v sobo in ju oba počil. Bič! Priimek, ki ga je sovražil v dno duše. A ne le to, na muhi je imel tudi moža, zaradi katerega je izgubil mamo, starega Biča. Preden bi storil kakšno neumnost, se je raje odpravil do hladilnika in se ohladil. Čakaj, kdo neki je ta Žalostinka? Usoda ji je ne bi mogla izbrati primernejšega imena, če jo bo Bič res prodal v tak pekel. Pri mamini krvi, ni bila

ta zabava praznovanje 20-letnice?! Škoda, da se ni pozanimal koga, bo pa zdaj vprašal. Storil bo vse, da ji lahko pomaga, če nič drugega bo Bičem pokvaril še en posel, to bo stari Bič besen. S strupenim nasmeškom maščevanja je zadovoljen stopil po to, kar se je namenil prinesiti. »Si zgrešil hladilnik?« se je zasmejala, ko ga je končno zagledala. »Skoraj,« ji je odgovoril in ji natočil pijačo. »Te smem nekaj prositi?« ga je vprašala. »Seveda, vaša prekrasnost,« ji je odgovoril in kot je načrtoval, se je zopet zasmejala. »Si sploh lahko neformalen?« se je skoraj zadavila. »Če tako želiš,« ji je ustregel. Ko se je pomirila, jo je vprašal: »Kdo pa je slavljenska? To je zabava nekemu za rojstni dan, ne?« »Jaz, zame je priredil zabavo,« se je zasmejala, tokrat iz zadrege. »Ja, čestitam! Oprosti, moral bi se bolj pozanimati,« ji je čestital in se ji opravičil. »Kdo pa si? No, zdaj vem da si ti, ampak po imenu ...« jo je vse napet vprašal. »Žalostinka Bič. Ti?« se je predstavila. Zdelo se mu je, kot da se mu je svet sesul. »Hitrostrelec Beli Cekin,« je izustil brez misli. »Kako si upaš ...?!« je začela, a ji je pokrtil usta. »Vem, da se ti bo zdelo neverjetno, da ti hoče pomagati sovražnik, a vseeno me poslušaj. Stari Bič, po vsem sodeč tvoj oče, te je vključil v svoj posel z Erotikom. Ta dva lisjaka poslujeta, že odkar se poznata. V prazno se vsekakor ne bi pogovarjala. Oče te je obljubil Erotiku. Veš, kaj to pomeni? Enako bo s tabo kot z belim blagom, s katerim posluje tvoja družina,« ji je na hitro povedal, kar je slišal. Zdaj se je podrl njen svet. Torej jo je oče res sovražil iz dna duše. Le kako je bila lahko tako naivna, da je temu nasedla? Zabava, lepa potegavščina, očka. Solze so ji že skoraj stopile iz oči. »Tukaj nisi varna. Jutri naj bi te spečo odpeljal. Proč moraš, če se hočeš rešiti,« ji je nerad povedal. »Odpelji me,« je rekla skoraj brez glasu. Pri vhodu je varnostnik že odprl usta, a se je še predobro spomnil mladeniča s sončnimi očali (ne, krinka ni bila pozabljena). »Priden cucek,« se je zasmel Hitrostrelec. Ko sta stopila do avta (križanca med mercedesom in ferarijem), je žalostinki veter izvabil solze iz oči. »Pomagaj ti bom, obljubim,« ji je obljubil Hitrostrelec in jo objel. Že se ji je hotel opravičiti, ker je ravnal, ne da bi jo vprašal, a ga je njena zahvala prehitela. Ker nista imela veliko časa, da bi vse izvedla, ji je odkazal sopotnikov sedež in jo odpeljal. Očetu pa je poslal sporočilo (SMS) »Dobimo se v Predgaraži, ti razložim tam. Bodi P. Č. S. B. S.!« (P. Č. S. B. S. – popolnoma in čisto sam brez stražarjev, skrivna kratica šefov Belih Cekinov, Predgaraža – garaža nekaj kilometrov stran od njihove rezidence kot rezerva za skrivne operacije) »Velja,« se je glasil odgovor. Hitrostrelec je pohodil plin in že sta bila tam. Njegov oče ju je že čakal. »Kdo je to?« je hotel vedeti stari Beli Cekin. »Žalostinka Bič,« mu je odgovoril sin. Stari je v slepem besu uperil pištolo vanjo, a je na svoje in njeno presenečenje sprevidel, da jo je

Hitrostrelec zaščitil s svojim telesom. »Obljubil sem ji, oče,« je očetu odvrnil sin. Glavar je uvidel, da iz sinovih oči sije neomajna odločnost, enaka, kot jo je imela njegova mati. Povesil je orožje. »Povej.« »Žal ti bom moral bistvo povedati v maski. Imel boš razlog za spor, a se neopažen izmuzni. Ostalo ti sporočim, ko bo prišel čas,« mu je ključno povedal sin. »Vso srečo z načrtom,« mu je zaželel oče. »Hvala, oče,« se mu je zahvalil Hitrostrelec in Žalostinko odpeljal do doma. Pustiti jo je moral v avtu, sam je moral kar se je dalo hitro vse izpeljati. Vedel je, da njegov oče pripravlja veliko operacijo, vsi so imeli dan pred tem prosto. Prav tako je na pamet znal vse šifre in kode družinskega sefa. Ni bil zaman znan kot mojster tatov. Vzel je ves denar, ga zmetal v avto in ju odpeljal na letališče. Ukradel je še družinsko hitro letalo in jo posadil na potnikov sedež. »Bi šla na Havaje?« jo je s toplim nasmehom vprašal. Uspel ji je nasmeh, ko je prikimala. Vozil ju je celo noč, zjutraj pa sta že udobno uživala v havajskem soncu. Ko je stari Beli Cekin videl prazen sef, ga je zajel plamen besa. Biči, kdo drug! Tista zabava je bila krinka, da so jih lahko oropali, nekako so tudi izvedeli, da je sef nezastražen ... in še tisto 20 let nazaj (Hitrostrelec je bil star 1 leto, ko je izgubil mamo. Zdaj je star 21.). To je bila kaplja čez rob! Sklical je celo družino in preklical prejšnjo operacijo, napočil je trenutek za končni obračun. Ko so se vozili proti rezidenci Bičev, je dobil sporočilo, da Hitrostrelca ni nikjer v državi. Ob tem se je spomnil njegovih besed: »Imel boš razlog za spor, a se neopažen izmuzni. Ostalo ti sporočim, ko bo prišel čas.« V zmedu spopada se je izmuznil domov in še enkrat pregledal sef. Ni bil čisto prazen, sin mu je pustil še 1 evro. Seveda, sled! Napisana je bila le ena beseda: Havaji. Odpravil se je tja. Medtem sta se mlada dva že lepo naspala. Hitrostrelec je ustregel Žalostinkini želji, naj jo objame, da bo lahko zaspala. Čeprav je bil v zadregi, se mu je splačalo, imela je svilenko kožo. Prvi dan jo je še vedno poskusil potolažiti na vse mogoče in nemogoče načine. Ustregel je vsaki njeni želji in se skoraj ubil, samo da se je nasmehnila. Naslednji dan se jima je pridružil oče in ju našel udobno zleknjena na ležalnikih s šampanjcem v kozarcih. Hitrostrelec je ravno prebral osmrtnice v časopisu, ki ga je po posebnem naročilu prejel na večer včerajšnjega dne. Pobili so se vsi Biči in vsi Beli Cekini razen njegovega očeta, ki ga policija ni našla nikjer na tleh države. Ko ju je stari Beli Cekin zagledal, je protestiral: »Ne boš nazdravil z očetom?« Prisedel je k njima in vsi trije so nazdravili na skupno prihodnost, kot je predlagal oče. Na tej točki je vse lepo in prav, a čaka še zaključek.

Hitrostrelec in Žalostinka sta se po ustreznem času spoznavanja neločljivo zaljubila, z očetovim blagoslovom pa sta po nekaj letih ustvarila lastno družino. Poštenjaki pa niso imeli tega priimka kar tako. Obema staršema so se posli zdaj že propadlih družin gnusili, zato sta odločila, da bo njuna družina prva, ki bo imela vsaj delno zakonit posel.

Če je katera od bogatih in vplivnih mafijskih družin imela ali pripravljala kakšen posel, so se Poštenjaki prislinili zraven in si zase izprosili le milijonček od sicer vrtoglavih vsot. Sodelovali so toliko časa, dokler niso dobili ključnih podatkov. Te pa so nato tajno posredovali policiji, ki je kriminalce zaprla, po dogovoru Poštenjakom izročila tisti milijonček, ostalo pa je šlo Sloveniji. Čez nekaj let se je nabrala že kar lepa vsota, ki je pripomogla k čudežu. Slovenija se je izkopala iz krize, ostanek pa so dobili reveži! In to vse po zaslugi poštenjakov.

Kdo je zamenjal vloge?

Hitrostrelec – Romeo

Žalostinka – Julija

Beli Cekin – Monteg

Bič – Capulet

Erotik – Paris

Ana Marija Flek, 2. A

Federico García Lorca (1898 – 1936)
Zorongo Gitano – Ciganski zorongo

Roke mojega dragega
krasijo tvoje telo
z oblogo iz cvetov
in z vodnim ogrinjalom.
Ko si šel, fant moj,
skozi belo pomlad,
so kopita tvojega konja
odmevala kot štirje srebrni vzdih.
Luna je plitvi deček,
rože niso pomembne,
to, kar je pomembno, so tvoje roke,
ki me ponoči objemajo.
Imam modre oči,
in moj srček je enak
ognjenim plamenom.
Ponoči grem ven,
in sita sem jokanja,
ko vidim, kako te imam rada,
a ti me sploh ne maraš.
Luna je plitvi deček,
rože niso pomembne,
to, kar je pomembno, so tvoje roke,
ki me ponoči objamejo.
Štiriindvajset ur dneva,
štiriindvajset ur, kot jih ima,
če bi jih imel sedemindvajset,
še tri ure dlje bi te ljubila.
Ta Rom je nor,
nor, da ga bodo zvezali;
to, kar sanja ponoči,
želi, da se uresniči.
Luna je plitvi deček,
rože niso pomembne,
to, kar je pomembno, so tvoje roke,
ki me ponoči objemajo.

Besedilo prevedla: **Neža Škulj, 4. D**

Tistega dne

O, čuden si ta beli dan
in temna noč, vzdihni svojo moč,
kjer sonce sije, srce lahko močneje bije,
da kri v življenje se prelije.

Grenak je ta mračni dih,
ki pogled razkrije in srce
hitreje ti zabije, ko ura
še zadnjič danes zate odbije.

Solza se po licu razlije,
ko utrinek močno zasije,
skozi nebo sonce rumeno posije
in z žarki mračne dni umije.

Z belimi dnevi dalje hodiš,
ko na poti se zamotiš.
V belo luknjo znova skočiš
in še zadnjič rep si zmočiš.

Nik Rajterič, 1. E

Moj sonet

O, blažena bodi jablana jesenskih dni,
in blažene tvoje veje in kraj,
kjer srce tvoje obrodilo je,
totalno sem prevzet nad tabo.

In blažen prvi grenko sladki ugriz,
ki ustnice naredil sladke mi je,
in blažena zemlja,
ki dala ti je energijo za obroditev teh sadov.

In hvaležne želje, solze in vzdih,
in še besede mnoge, brez števila,
ki z njimi klical sem jezen,
da zaužil bi sadove tvoje.

Blaženo tvoje življenje,
da vsako leto obrodila boš,
sadove sladke dala boš.

Rok Krpan, 1. A

Avtor risbe: **Luka Jurše, 2. D**

Zapeljem se
v tri črne pike,
nekaj je bolje zamolčati.

Obesim te
na vprašaj,
preslišiš ga s tišino ...

S klicajem
režem črke,
da razjasnim sliko,
zapreš poved,
postaviš piko.

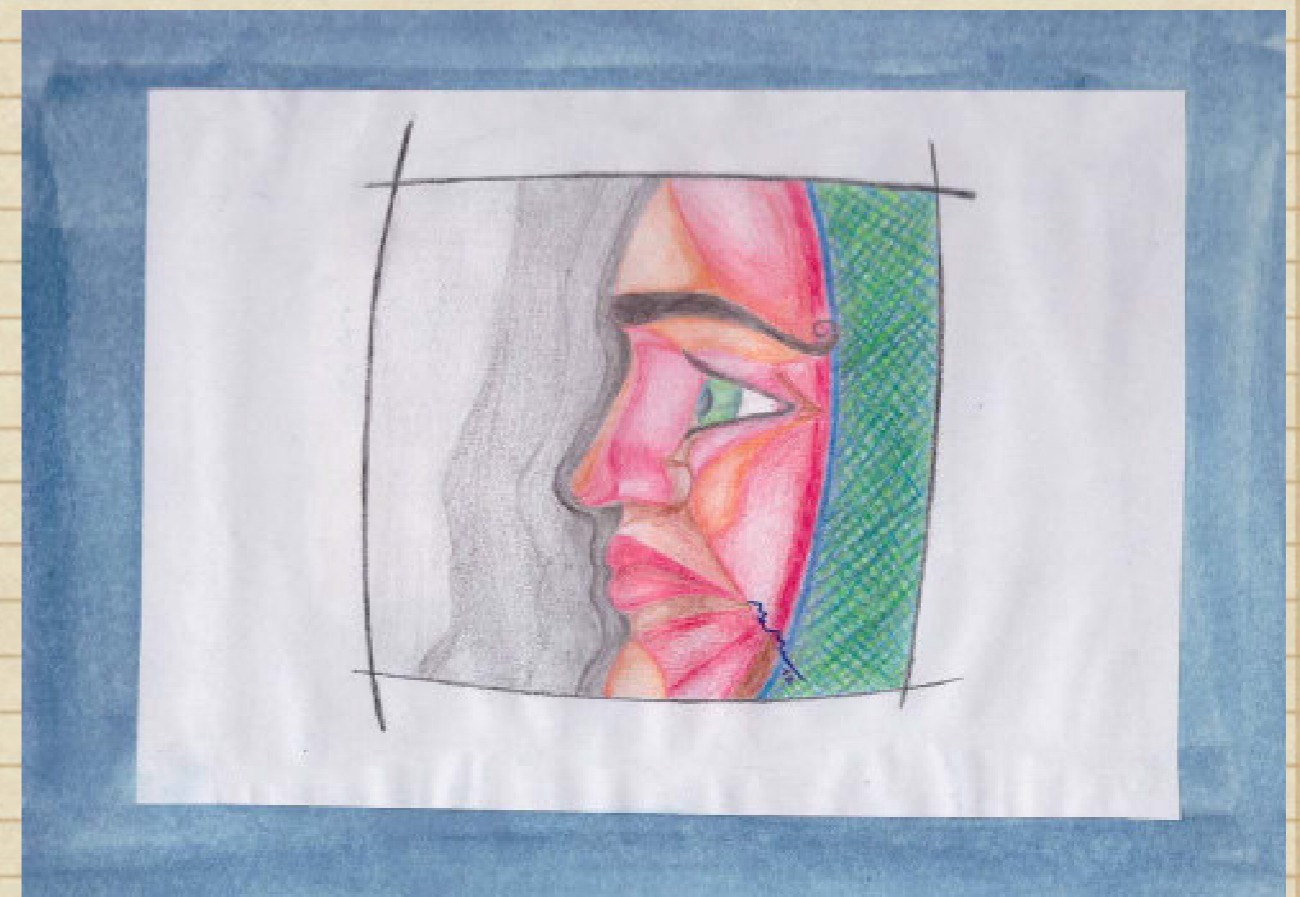
Postavila bi
tvojo esenco
na konico
prstanca,
da bi večno
hlapela
v žilo,
ki vodi
do srca.

Vrezala bom
nasmeh
na tvoje lice.

Mučila te bom
z nasmeški
zasanjane Ljubljane.

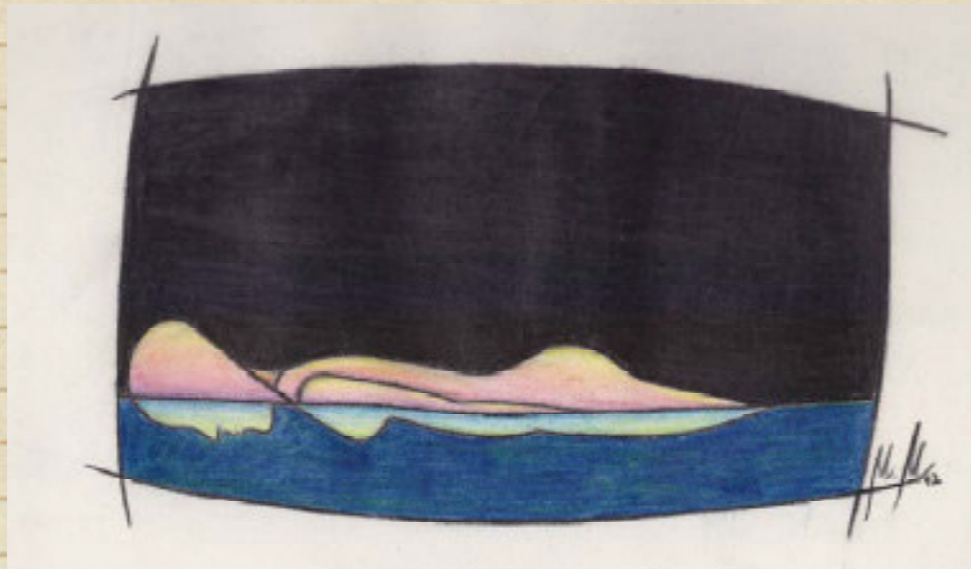
Začutila boš
ironijo življenja
in mojega sveta.

Besedilo: **Meta Mežan, 4. C**

Avtorica besedila in risbe: **Meta Mežan, 4. C**

Modrost ni modra
- brezbarvna je,
njen dih je moder
- kot njeno srce.

Modrost je nevidna
- ne moreš je ujeti,
vse, kar dobiš,
je rahel piš
njenega diha
in kaplja krvi
z ustnic navdiha.

Avtorica besedila in risbe: **Meta Mežan, 4. C**

Rafael Alberti (1902 - 1999)

Poletite! - !A volar!

Drvar,
ne posekaj bora,
tam je dom,
ki spi
v njegovi krošnji.

Gospa smrdokavra,
gospod vrabec,
moja sestra laška škrjanka,
slavčkova nečakinja,
ptica brez repa,
vodomec,
mirujoča in žalostna prlivka;

Poletite,
ptice,
do morja!

Besedilo prevedla: **Neža Škulj, 4. D**

2012

TOSTRANSKA LETA

Ti! Arogantna probeštija,
(sama na sebi,) sama v sebi - koleba,
si nevede kolovrat prete,
svoj greh,
na Moj smeh, v Moje krake.

Sedaj na vrsti sem Jaz,
ki ne dam za šalo,
saj odtujeno je vse,
kar iztrgati se da,
da živiš v stiski,
v svojih mrtvih krivinah.

Sociala nič več ne jebe,
rdečica pol(t) je tvoje teme,
kakor kozel v gnilobi,
(obdan) v kropu sužnjaški si tegobi.

Pojebem se na tvoje zidove,
na tvoj status quo,
na tvojo židano postavo,
(Ona) dvigajoča se zastava,
tvoje smrti in Moje vzbujajoče kreposti,
obudi bodoče stebre,
razblini in pokonča boleče hlipanje.

Nova era - zbegana, zblojena,
cmera si ti! zaslužnjena žena,
Mi pa smo Kralji v blatu,
bolanih, prodanih, skovanih teh duš,
ki razkrokani del so teme,
in lastno hudičevo seme.

To je kajpak Moj ideal,
ki ne sega daleč od asketa,
mojstra svečeniškega očeta,
produkt sovraštva in sramu,
za tvoj poton, na Moja leta.

Aleksander Bobič

POMLADNE DNI

O, blažen bodi čas pomladnih dni,
Takrat, ko že zdavnaj sneg skopni,

Se belina kože raztopi,

V sončno temne lise,

Nas razbeli,

(Pa zabeli,)

Naše bolečine mračne,

Optimizem podkrepi.

Beda v bed-u neprestano bedi,

Huda ura smrt nakaže,

Nam duhove iznakaže,

Amplituda muhasta se zdi,

Krivo vreme mesto pomori.

Za te pomladne dni,

Vsekakor dali bi vsi,

Sekiro, kri, lopato,

Saj všečno nam se zdi,

da Sonce vzklije iz krvi.

Aleksander Bobič

NEZAMENLJIVO OTROŠTVO

Moje življenje je sestavljeno iz treh delov. Preprosto se ne najdem samo v eni podobi, ker sem raje troje različno. Najlažje je biti odsev tistega, kar si drugi želijo, da si. In sama kot najstnica sem komunikativna, zabavna in vedno pripravljena na žur. Kot drugo sem to, kar čutim. To, da živim za umetnost in predvsem za lepoto ženske, da si jo vzamem s slastjo in strastjo, da čutim njeno trepetajoče telo. Tretji del mojega življenja pa je tistih nekaj minut preden padem v sanje, ko razmišljam o enem in istem, o mori in sovraštvu, o izgubi otroške miline, čistosti in nedolžnosti. Ko razmišljam o svojem nezamenljivem otroštvu.

Imela sem 6 let in bilo je med poletnimi počitnicami tik pred vstopom v 1. razred. S polbratom Borutom sva ostala za eno noč pri babici po materini strani. Te babice noben od naju pravzaprav ni poznal bolje kot po imenu. Živela je v zelo stari umazani hiši, v kateri je zaudarjalo po plesni. Nikoli ne bom pozabila tega vonja, ki me je ves čas dražil na kašelj in zaradi katerega sem zadrževala dih in potem spet na hitro vdihnila in zadržala, dokler nisem imela že popolnoma rdečih lic. Babica je imela 5 otrok. Štiri sinove in mojo mater. Trije od mojih srcev so bili težki alkoholiki in so že večkrat prej imeli težave s policijo. Noben od njih ni delal oziroma služil, zato jih je vse že odrasle, preživljala moja babica. Najmlajši je bil star 25 let in klicali so ga Lojz. Vedno je bil bolj tihe narave, samo smejal se je nekoliko preveč. In tisto edino noč, ki sva jo z bratom morala preživeti v tej hiši, sva spala prav z njim. Spomnim se, da me je brat pred spanjem okopal ter preoblekel in mi povedal pravljico. Vedno je skrbel zame, poznalo se je, da je 7 let starejši in počutil se je odgovornega. Legla sem na sredino postelje in hitro zaspala. To pa je bil čudež, kajti vedno sem se dobesedno matrala, da sem zaspala in tudi ko mi je uspelo, sem se potem ponoči še najmanj trikrat zbudila. To noč sem se zbudila samo enkrat, a naprej nisem zaspala in mislim, da po tej noči še nekaj časa nisem občutila tistega pravega globokega spanca. Zbudila sem se zaradi čudnega občutka na svojem telesu. Začela bi kričati, če ne bi bila v tisti zmedenosti, omotici, ki jo čutiš takoj, ko se zbudiš. Spodnjega dela pižame, ki mi jo je prej brat oblekel, ni bilo več na meni, stričeva roka pa se je rinila pod mojimi majhnimi spodnjimi hlačkami. Ničesar nisem razumela, gledala sem v temo, tisto pravo temo, ki jo

vidiš samo na podeželju, ko ni daleč naokoli cestne razsvetljave in edino, kar sem slišala, je bilo bratovo mirno dihanje in stričevo globoko ogabno hropenje in vzdihovanje. Svojo roko je potegnil ven izpod mojih hlačk, vendar je, kar se da hitro, sveže navlaženo porinil nazaj za bombaž. Čutila sem močan pritisk, ki ga je ustvarjal s svojimi prsti in vedela, da mi občutek preprosto ne ugaja in se ga moram znebiti. Vendar nisem bila zmožna, iz sebe nisem spravila niti najmanjšega »a« niti jokala nisem. V tistem trenutku poskusa upora, pa me je potisnil bližje k sebi oziroma k svojemu spodnjemu delu telesa. Somnim se tople solze na licu in spomnim se notranjega klica »na pomoč«. Na koncu sem iz sebe le spravila klic brata: »Borut, Borut!« Preden se je zbudil, je bil stric že v spečem položaju in se pretvarjal, da sem s kričanjem prebudila tudi njega. Brat me je pogledal in opazil, da sem gola. Verjetno je mislil, da sem se slekla v spanju. Peljal me je na stranišče, ker sem ga tako prosila. Kaj se je zgodilo po tem, se ne spomnim najbolje. Ko sva se z bratom vrnila, je postelja samevala, strica pa tudi naslednje jutro ni bilo na spregled.

Nikoli več nisem hotela prespati pri babici, a nikoli tudi nobenemu povedati zakaj.

(odlomek)

Maja LIČEN

Meta Mežan: NASPROTJA

1. mesto na natečaju za najboljšo risbo Nasprotja

PLIŠASTI MEDVEDEK

V ulični izlozbi stoji prašna polica,
na njej sameva majhen plišasti medvedek.

Trohnoba mu odžira že oguljena lica
in čas ga ovija v pajčevinast zapredek.

Nem in negiben čaka novega lastnika,
da s prstom uprtim vanj, vdre skozi vrata.

V sencah reči se moteči svetlobi umika,
ne pogled, ne dotik ga ne prepoznata.

Le včasih - kdaj pa kdaj,
se redek gost pojavi samo za bežen hip,
prizanese igrači blag smehljaj,
se obrne - in že izgine v ulični utrip.

Grega Hrib

Krvavo rdeč madež

leži na sivi

posteljnini ulice.

Črna vrana leti

po svetlomodrem

nebu, tam,

levo od bledega sonca,

in si išče mrhovine

za zajtrk meglenega jutra.

Dež obarva ceste črno;

sive, sončne ulice sreče

skrivajo svoje zgodbe sramote.

Le v samoti

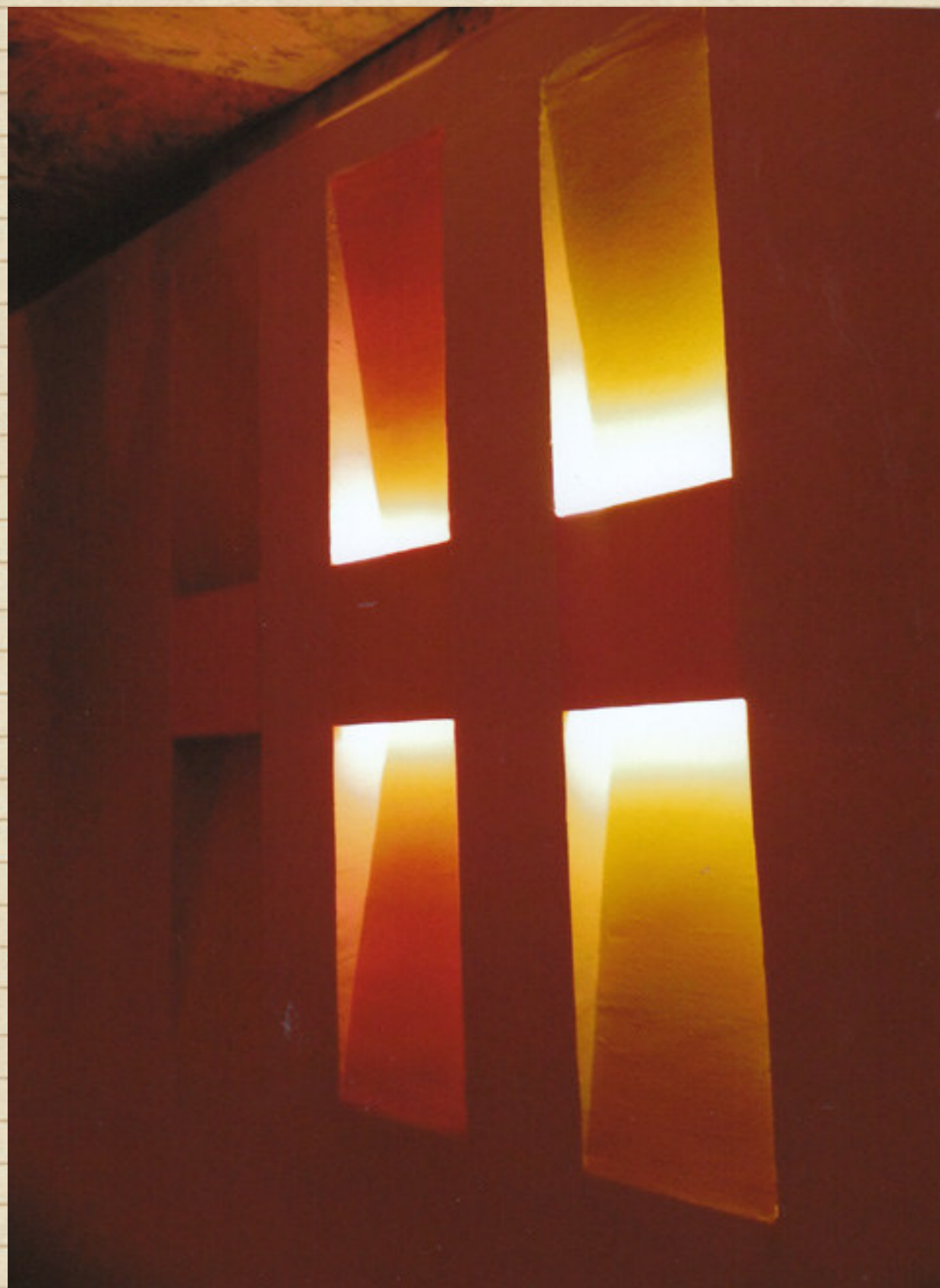
pokažemo pravi obraz,

le v samoti

smo vsi enaki.

Meta Mežan

JEST SEM MATI ANARHIJA,
MOJA RES JE SIMPL FILOZOFIJA,
NAJ N'BENE OBLASTI
NI NAD NAMI,
VSE LOHK NARDIMO SAMI.

DEMONSTRACIJE, FRUSTRACIJE,
USTVARJAJO NOVE ORGANIZACIJE,
ZGUBLAMO SE V PROCESU,
FOLK TEGA NAU PRENESU.

JEST SEM MATI ANARHIJA,
MOJA RES JE SIMPL FILOZOFIJA,
NAJ N'BENE OBLASTI
NI NAD NAMI,
VSE LOHK NARDIMO SAMI.

Doris Blatnik in skupina

Hajdi Šinkovec: SVETLOBA

2. mesto na šolskem natečaju za najboljšo fotografijo na temo Svetloba

Teja Jereb: NASPROTJA

1. mesto na šolskem fotografskem natečaju na temo Nasprotja

AGORAFBIJA

Ob podstrešnem oknu tesne mračne sobe
skozi šipo zre ves zgrbljen, suh in bled,
molče stoji kot pokorno znamenje zvestobe
in z odtisi prstov pušča steklu nerazločno sled.

Prestrašen opazuje drobcena človeška bitja ...
... iz omotične višine so kot golazen brez ovir,
brezbrižni za njegove tožbe nemega vpitja,
kakor mravlje, stran očem hitijo za okenski okvir.

Z opreznimi koraki se približa koncem vrat,
počasi in drhte prestopi prag le za polovico,
spusti obrabljeno železno kljuko, naredi obrat
in se vrne spet nazaj pred okensko polico.

Grega Hrib

2.

Temen gozd, sive sence,
tuljenje.
Visoka, zelena drevesa, vejevje,
tuljenje.
S koraki približuje se.
Na gosti travi stojim, na črni poti
slišim glasove,
tuljenje.
Zadušeno, težko dihanje,
vsako sekundo bližje je.
Ujeta v naravo sem,
njen plod, njena kri.
Tuljenje.
Veter ovija se od drevesa do drevesa,
temen gozd, sive sence,
tuljenje.
Roke se mi tresejo,
bojim se, česa?
Umirim se, poslušam veter, naravo.
Tišina.
Nič ni, nič. Globoko vzdihnem,
spet, zadušeno, težko dihanje,
bojim se, česa?
Počasi tečem dol po poti črni,
moje tace težke so, že temni se,
tuljenje.
Iščem plen, iščem dom,
ozrem se v nebo, kjer luna pot mi kaže.
Zatulim.
Nekje daleč - moja sorodna duša.

Katarina Kranjec

2011

BOREC

Lj., 2. 9. 2010

She's a killer queen, gunpowder, gelatine. Dynamite with a laser beam. Guaranteed to blow your mind ... V petek sem se vračal iz šole domov in nisem si mogel iz glave izbiti te bedaste pesmi. Včasih se ti preprosto zarije v misli kaka neumna melodija in si jo hočeš nočeš preprosto moraš pod okriljem zaprtih ust prepevati. Tisti dan sem pisal kemijo, a kemija v 1. letniku resnično ni bila nič posebnega in zmeraj sem pisal 3 ali kaj podobnega. Pa zagotovo si nisem prepeval, ker bi bil živčen ali nervozen ... le pel sem si rad. Bil sem že čisto blizu našega bloka v Zeleni Jami ... glasbeno navdahnjen in korakal pod visokimi drevesi, ki rastejo ob vznožju hriba v naši ulici, kjer smo se še kot otroci poleti lovili, pozimi pa sankali. Ta hrib že dolgo več ni bil hrib – kvečjemu mogoče grič. Pa tudi otrok je bilo vedno manj. Le pozimi si še videl kakšnega, osamljenega, ki svoje sani vleče nazaj do vrha. Pobral jih je čas – računalnik, internet in ... kdo ve kaj. Ko sem bil že dovolj blizu, sem opazil, da ena luč v stanovanju gori – torej je nekdo že doma. Največ možnosti sem pripisal Miši, svoji starejši sestri. Ko sem prečkal zunanje stopnice in stopil v notranjost, sem odklenil poštni nabiralnik – nič. Očitno je torej Mami že doma ... le ona poleg mene bi odšla po pošto in časopis. Prekorakal sem teh 32 stopnic, kolikor jih imam od nabiralnika do naših vrat. Ključ sem vseeno vtaknil v ključavnico, pa čeprav so bila vrata tako ali tako odklenjena. »Žio,« sem pozdravil že z vhoda in nekako brezbarven odgovor z

»Raka mam.« Slišal sem ga in nisem hotel dojeti njegovih besed. »Razlezu se je na jetra, pljuča, vranico ...« Takrat vsega skupaj nisem dojemal. Govoril je o stvareh, ki so letele mimo mene. Preglasil ga je šum v glavi in spominjam se le, da je končal z No, to sm hotu povedat. Operacija ni bila možna. Mami je s solzami v očeh pričela s svojimi psihološkimi nauki, kako naj izpovem svoja občutja in kako naj zajokam, če mi je težko ... hotela mi je le najboljše, a bil sem preveč šokiran, da bi moja čustva prišla na plan – kaj šele razum. Nisem vedel, kako se počutim ... le utrip žile na čelu.

Takrat je z nekakšnim skoraj zanosnim in močnejšim, odločnejšim glasom, ki sem ga takrat občudoval in ga še zdaj, spregovoril: »Boril se bom. Jst bom optimističen. Prčkujem, da boste tud vi.« Stegnil se je naprej in z levo roko privil Mami, z desnico pa potem še mene. Pizda, nisem ga hotel zgubiti, ne dojeti tega dejstva ...

Bil je alpinist in velik ljubitelj gora. Tisto poletje naj bi me prvič peljal na Triglav. Saj ne, da bi bil Triglav kakšna moja želja ali cilj, a hotel sem, da bi se na vrh povzpel z njim ... morda le stvar, ki bi si jo sedaj bolj želel kot takrat. Vedno, že kot majhnemu otroku, se mi je prikazal »najmočnejši«, ko je ob nedeljah proti koncu dneva odprl vhodna vrata z nasmeškom na obrazu, ko se je vrnil z gorske ture z zavestjo, da si je znova pokoril še en visok vrh in se nadihal svobodnega neba. Nisem hotel, da bi dihal sterilne bolniške saje in v halji bled in shiran le zrl skozi okno v kake Kamniške Alpe in le sanjal o njih.

Vprašal sem, ali Miša že ve. Povedala sta, da je že bila doma in da je tudi ona že izvedela ... spraševal sem se, kako je to prenesla.

Zvečer smo odšli na večerjo k njunima dobrima družinskima prijateljema. Tja sta šla, ker je bil on zdravnik in bi morda lahko povedal kaj več. Sicer sem ob teh družinskih večerjah zmeraj ostal doma, ker mi ni bilo do njih, a tisti dan sem nekako sam pri sebi vedel, da moram iti tudi jaz ... ne vem zakaj.

Kot sem predvideval in kot smo verjetno vedeli kar vsi, ni nihče izvedel kaj pretirano novega. Bile so le vzpodbudne besede, koliko so jih že ozdravili, kako srečno živijo ti ljudje sedaj in bla bla bla ... le lepe besede.

Ko smo se vrnili, sem se še nekaj motal po dnevni ... ne spominjam se, a najverjetneje nisem počel nič važnega ... verjetno sem le gledal TV ali kaj podobnega. Napotil sem se iz sobe ... kaj vem zakaj. Stopil sem do vrat ... pa nisem šel naprej. Videl sem, kako jo je držal v objemu, kot bi ji hotel povedati Uspelo nam bo, zmoogli bomo .. vse bo še v redu. Nisem hotel iti naprej. Le neopazno sem stopil korak nazaj in se izgubil nekje zadaj ... nisem ju hotel zmotiti ... nisem hotel zmotiti trenutka, ki je bil le njun.

Ko sem naslednje jutro vstal, je bila doma le Miša. Gledal sem TV v dnevi sobi. Le nemo in nezainteresirano sem zaslon prebadal s pogledom, ko je vstopila v prostor ... kot da je le čisto običajna sobota dopoldne; stara dva v trgovini in okoli dvanajstih morda enih pritaca v dnevno še ona, kjer jaz zrem

ekran in le zaspano dahnem Jutro ... ali kaj podobnega. Izrekla sva bolj malo; kaj o tv programu, kako sovražim to reklamo in ostale, še manj kot brezvezne vsakodnevne stvari pač. Nato je zazvonil mobitel kot poziv, naj prideva pred blok kot vsako soboto pomagati nositi vreče iz trgovine. Čakala sva pred stopnicami na bel ford galaxy in ko sta odprla vrata avta, sta izgledala kot vsako soboto. Mami nasmejana s svojim tipičnim dvakratnim Živjo, Živjo in on v značilnem nasmehu s svojimi razpotegnjenimi usti, tako da ne zgrešiš skoraj niti zadnjega zoba. Znesli smo tistih šest ali sedem vreč iz BTC-ja ... in nekaj ... ne dolgo, a nekaj časa je bilo, kot da tisti včeraj ne obstaja.

Pozneje je zopet spremenil izraz na licu v odločnega in glas v močnejši, a nekako le umirjen ton. Govoril je o tem, kako se bo povezal tudi z alternativo in kako se bo o kemoterapiji še odločal ... Nekako sem pričel na vse skupaj gledati svetleje ... bil sem optimističen. »Dost jih je že prežvel in tud jst mislim prežvet. Velik jih je že zmagal in to mislim tud jst.«

Še isti dan ali le dan zatem si je v vitrino v dnevni sobi položil listek z napisom: ČLOVEK JE NAJMOČNEJŠI, KADAR VERJAME VASE, KADAR SE NI PRIPRAVLJEN VDATI, VSE DOKLER LAHKO DELUJE IN ŽIVI.

Besedilo: Grega Hrib, 3. f

Risba: Ivana Rihtar, 3. a

OREL

V jeseni orel na skali gnezdí,
na nebu lastovice v jatah letijo ...
v prijaznejši kraj – proč severni zvezdi,
pred krutimi časi v strahu bežijo.

In ko zasije nova, prijetnejša zarja
iz toplega juga ptica selivka se vrne ...
v svoje blatne močvare in barja.
Pesek, palme – dom stari zavrne.

Toda orel pri svojem gnezdju ostaja,
zvest domu, ki je strm, gorat.
Hladne, težke noči zima zadaja,
a orel uporno v zvezde upira svoj vrat.

Besedilo: Grega Hrib, 3. f

FINANČNO STANJE

Prekoračen limit

na mojih jetrih.

Rubež

živčevja, vsaj tistega, ki še zaznava.

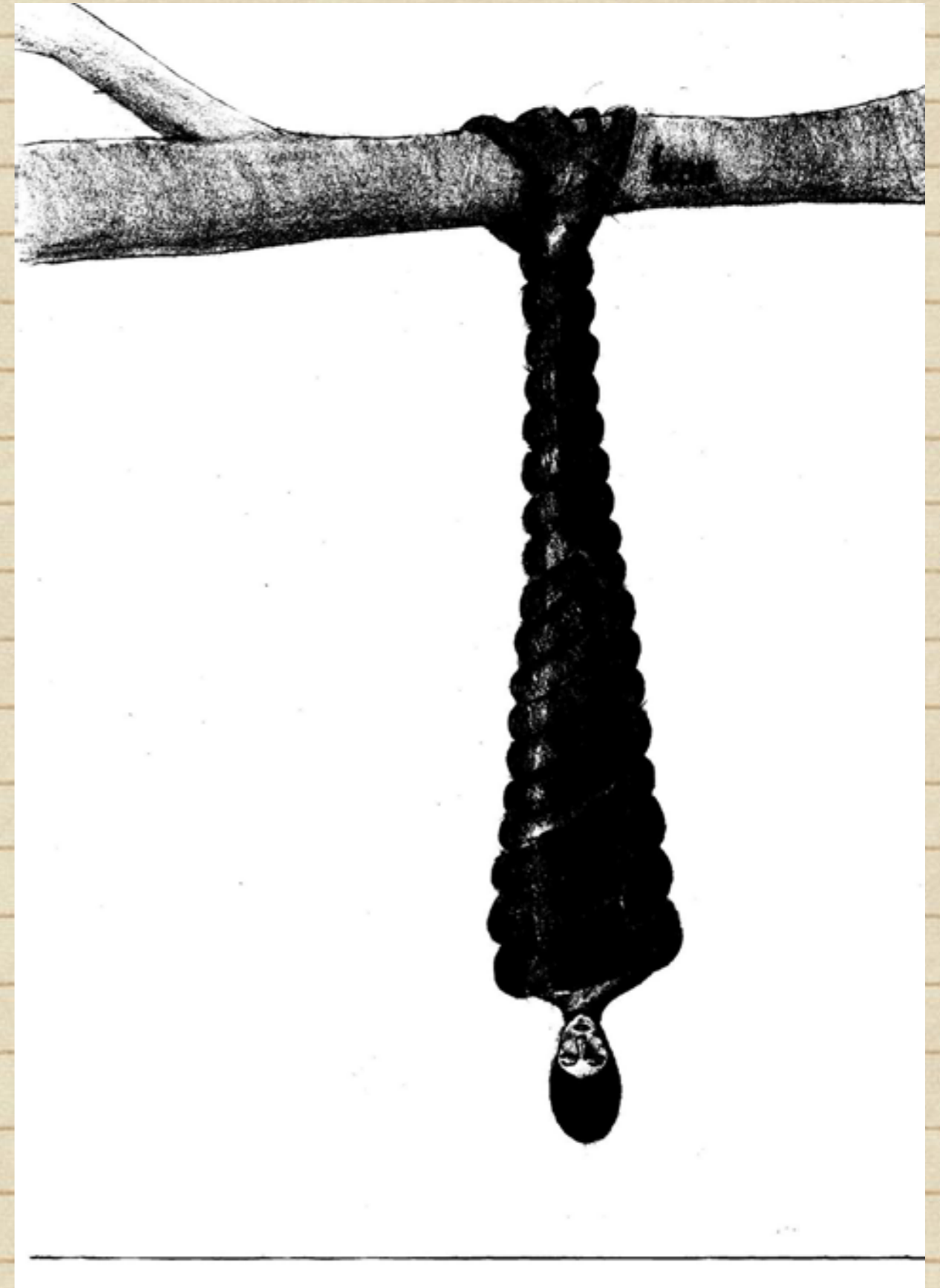
Dolg

pljučnega izdiha.

Ponudim polog, takoj odplača,

le približaj se.

Maja Ličen, 3. f

Risba: Sebastjan Kovač, 3. f

SILIKON

Na klopci lovim črnilo.

Ni težko.

Dekle na visokih petah se že tretjič sprehodi mimo mene.

Njena podoba je enostaven vodič po ozemlju.

Vidna je vsaka nižina, ki njene oči izliva v zaledju.

Gorovje izoblikuje, poleg nosu in ustnic, prav poseben organ njenega telesa.

Vsaka žila je reka, polna tekočine, nujne za njen obstoj.

Nekaj pa le ni tako užitno.

Nekdo je na zemljevid zarisal svoje reke.

Nad njenimi očmi, pod njimi, celo na lica.

Ustnice in tisti posebni del telesa sta oblikovana

narobe,

drugače,

umetno.

Umaknem pogled,

iščem naravo.

Besedilo: Maja Ličen, 3. f

KO VZKIPIŠ

Kava ti kipi.

Pravzaprav ti jeza kipi.

Celotna naveličanost,

tvoje življenje

bo vzkipelo.

Takrat bom počakala,

da se malo ohladi,

prijela krpo

in pobrisala štedilnik.

Besedilo: Maja Ličen, 3. f

Risba: Hajdi Šinkovec, 3. f

PESMI

Jaz svojemu bogu

ne dajem imen.

Vsemogočni,

ki ne pozna konca

ali novega začetka,

živi v meni in se

izteka v brezkončno

vesolje,

meni pa prepusti

moč volje.

Z njegovim

obstojem se

moj svet

obrača na bolje.

Besedilo: Meta Mežan, 2. c

REPTILIAN (rap)

ONI SO POVSOD, ONI VODJO TA NŠ SVET,

ONI MAJO MOČ IN ZNANJE, KI GA ČLOVK NE MORE MET,

ČE ŠE NISTE SLIŠAL ZA ILUMINATE, NJIHOVA SMO MEJHNA SMET,

Z NJIMI NS DRŽIJO V STRAHU, KER JIM JE TO GLAVNA JED.

VSEMOGOČNI UČ ŽE OD NEKDAJ NA ČLOVEŠTVO SIJE,

DA V STRAHU SE ŽIVI, DA SRCE HITREJE BIJE,

ZLO STOJI ZA POMEMBNI MI LJUDMI, NOBEN SE VEČ NE SKRIJE,

CEL PLANET U ŽALOSTI GORI, KMAL V POGUBO SE ZAVIJE IN ZASPI,

K PRESTOPNO LETO SE ZGODI, NEKATERIM ODPRLE BOJO SE OČI,

*DRUGE BO ZAJELA PANIKA, KER UMRET SE JIM MUDI, JOKALA BO
MAMICA,*

K OTROK V TEMI SE ZGUBI.

GREMO SPET, CEL PLANET V LAŽI JE UJET,

TREBA NEHAT NA MOŽGANIH BO SEDET,

TREBA NEHAT BULT U TA SPLET,

NASPLOH V TE EKRANE, ŽE V REVŠČINI POZNANE,

DA SO GLAVE Z GLUPOSTMI OBDANE,
KER VSA TA MEDIJA RES DOBR TE ZADANE,
K JASON FREEDYJA IN PIPA POLNA TRAVE,
LJUDJE PO CELMU SVETU PADAJO POD TE OMAME,
PADEJO V SVET V SVETU,
PREPUSTIJO SE UŠESU IN OČESU.
ZAVEDE JIH MATERIJA, TOK DA SE JIM BLEDE,
POL PREREZANA ARTERIJA, DUŠO KUŠČAR TI ODVEDE,
KER PLAZILEC V ČLOVEKU SKOZ NATE PREDE,
POTREBUJE TVOJO KRI ZA SVOJO ŽEJO IN OBREDE.

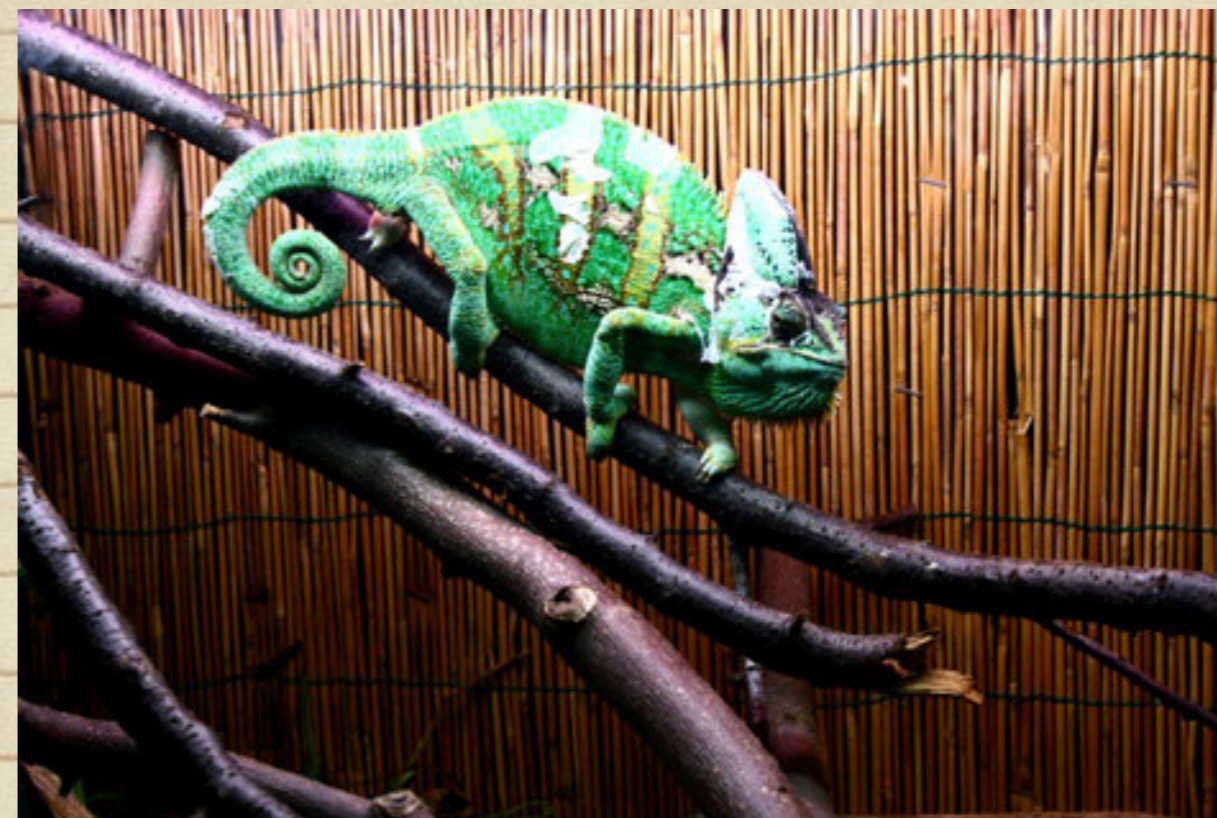
VSAK DAN KRVOLOČNI KARNEVAL
IN NOBENMU NI MAR ZA PODZEMNI PORTAL,
K PA BUTNU JIH BO ENERGIJSKI VAL,
TO BO SVETOVNA STVAR,
NA ANTARKTIKO NAVAL, LJUDJE BOJO SE PRODAL
IN BEŽAL, DA KRVI NAVJO SCAL, HOLOGRAMOV SE BAL,
ŠE STRAHA JIM DAL, NIKOL VEČ MIRNO SPAL,
KER FAMILIJA LA BUSH VEDNO HITREJ SE LUŠČ,
SVETOVNI RED SE RUŠ;

NEGATIVNA ENERGIJA PA NA NS DEŽUJE, K DA ODPRL BI SE TUŠ,
ČEZ CEL SVET POTUJE, VEDNO VZAME PAR DUŠ, VASI IN MESTA VSA
ZASUJE,
NOV SVETOVNI RED ŽE TISOČLETJA SE NAČRTUJE.

Besedilo: Anže Arbelj, 3. a

Fotografija: Alin Kostiov, 3. e

in Anonymus

Risba: Ivana Rihtar, 3. a

Risba: Sebastjan Kovač, 3. f

2009
in
2010

SVLOBODA

Slava dolgo pela jí bo vsaka
svoboda svoje dni požela
Obup spet šteje mu koraka
In krokar, polna bo sarkazma šala

Železna vrata
Težka masa plehovina
kletna vrata
sama bukova praznina

kriči kriči,
svoboda iz temnine
kleči kleči
kolena njena tla čerpinja

teče dolgo svojo pot
in suka krevi rdečo reko
zavleče se v prazen kot
skríje za vodovja se oseko

gnusa trupel polno
svetloba pade skozi strelne líne
a zdaj v senco odríva bolečino
svoboda spet nam roko stísne

Alin Kostiov, 3. e

drugimi svetovnimi religijami najverjetneje ni dosti drugače. Krščansko vsiljevanje svoje edine resnice pač kot pripadnik družbe, kjer Katoliška cerkev prevzema monopol, doživljam bolj osebno, zato sem na tem področju posebno kritičen.

V vprašanju Evtanazija – da ali ne se ne smemo vprašati kot pripadniki religije, ker niso vsi verniki. Ne smemo se vprašati kot predstavniki družbe s svojimi uveljavljenimi načeli, ker niso vsi hlapci tega moralnega sistema. Ne smemo se vprašati kot uklenjeni jetniki prepričani drugih. Ko vidimo pred seboj umirajočega človeka, ki pred seboj nima druge rešitve iz trpljenja kakor smrt, se moramo vprašati edino le še kot človek.

Grega Hrib, 3. f

huVodič

Še vedno mislim nate,
še vedno vsako malo podrobnost
iz življenja povežem s teboj.
Navaden avtobus je moje srce,
potniki se menjajo,
kot se odvijajo dogodki v mojem življenju,
a voznik ostaja,
vedno isti,
vedno edini.
In ta voznik si ti,
ti, ki voziš avtobus,
z njim delaš, kar želiš,
je tvoja last.

In ta avtobus,
to moje utrujeno srce,
ki te prosi za samo en pogled,
pogled, ki bo zamrznjen,
kot je do mene zamrznjeno tvoje srce.
Ta hlad,
ta zmrzlina mi ne da miru,
me spremlja v vsaki misli,
pri vsakem koraku,
in me vodi v izgubo.
Nočem se izgubiti v tvoji hladnosti,
hočem se izgubiti v tvojih rokah.

Maja Ličen, 3. f

Moj svet

Sedim v neki pisarni in razmišljam, zakaj je moje življenje tako bedno. Zraven mene sta še moja družina in psihologinja. Ona govori in govori, vpraša nekaj mene, nato brata, očeta, mamo in spet vse od začetka.

Razlog, da sem pristala tu, kjer sem zdaj, je v enem pretepu z bratom. Ne, ni bil ravno nedolžen, ker drugače tudi ne bi bili zdaj tu. Ne bom rekla, da je ravno normalno, kar se je zgodilo, ampak je pa res, da se vse sestre in vsi bratje v teh najstniških letih zelo kregajo. No, ta najin prepir sva popestrila še z malo hujšim pretepom. In, ker je naša mati takšna, kakršna je, skrbna, čustvena itd., smo zaradi teh njenih skrbí pristali pri psihiatru oziroma psihologinji. Kot najmlajša imam očitno to nalogo, da sem vsega kriva, najbolj jezikava ... Nekdo more bití kriv.

Pred približno desetimi leti smo se preselili v hišo, prej pa smo živeli v večstanovanjski hiši. Moja

starša sta priseljenca. Dvajset let nazaj sta prišla živet v Slovenijo. Počasi sta si začela ustvarjati družino. Ko sem se rodila jaz, je oče delal v Rusiji, tako da je uboga mama ostala sama z mano in bratom. Na žalost so se starši morali zelo boriti, da sta nekako ustvarila to našo hišo in predvsem poskerbela za naše udobno življenje.

Ko sem postala starejša, vstopila v najstniško življenje, so se s tem začele najstniške težave. Kot vsako dekle sem se prvič zaljubila, prvič odšla zvečer ven, spoznala prvo najboljšo prijateljico ... v tistem času mi je bilo res lepo.

Imela sem soseda, ki je bil prav tako moj najboljši prijatelj. Cele dneve sva bila skupaj. Najprej v šoli, nato pa še tu, doma. Še z drugimi prijatelji smo se igrali v bližnjem potoku, se potikali okoli po gozd, si gradili hiške in še mnogo drugega. Ko smo malo odrasli, smo začeli hoditi ven tudi zvečer. Naše tukajšnje mestno življenje je bolj pusto. Ja, lahko se sprehodiš malo po središču mesta, srečaš prijatelja in malo poklepetata, greš v slaščičarno na sladoleđ,

potem pa domov. Vsak dan je bil isti glede tega. Dokaj bedno. Res je, da smo imeli dvakrat ali pa mogoče trikrat na leto dogodke, na katerih se je nekaj »dogajalo«, a zdaj še tega ni več, ker vedno nekdo od vodstva najde izgovor in prirediteljev odpade. Spomnim se, včasih, če res ni bilo drugega, smo imeli vsaj dobro praznovanje novega leta z bogatim ognjemetom. Danes imamo ognjemet s petimi raketami in mogoče desetimi gledalci. Vse skupaj je bedno. Včasih si septembra dobil toliko ponudb od različnih klubov, kaj ti ponujajo, da treniraš, in ko si izbral, kaj boš treniral, si res lahko tisto treniral in bil uspešen. Danes še edino, kar imamo, so plesne in pa košarka. Pa še to bo propadlo, ker se nobenemu ne da ukvarjat s tem.

Joj, kar pa me najbolj razjezi in mi gre najbolj na živce, je pa ta ignoranca pri nas doma. Ko eden izmed nas »dvigne nos«, potem zafrkne celo družino. Recimo, ko se mama in brat malo skregata, potem najbolj nasrkam jaz. Od mame vsakodnevno poslušam, kaj je narobe, česa ne smem in kaj dela brat, pa kaj je on naredil včeraj in se to

njej ne zdi normalno. To traja, vse dokler se nekako ne pobotata. Po navadi, ko se pobota z enim, pride na vrsto drug. Evo, in zdaj sem jaz tista, o kateri se bo govorilo. Iz neke malenkosti ali pa neznanega razloga pridemo do tega, da je naša komunikacija skoraj na nuli. Je že res, da bo nekoč spet vse normalno, ampak ne veš kdaj in to je tisto, kar te ubija. Oče je pa itak zgodba zase. Kar se tiče tega vsakdanjega življenja, nas on niti ne gleda ravno veliko. On je naš minister za finance, tako da ima vse glede tega v svojih rokah. Mogoče kdaj, če se pelješ z njim v avtu, pride do takega malo bolj kao resnega pogovora o šoli itd. No, ali pa če padeš z ocenami, potem jih tudi slišiš od njega. Samo to je pa že tisto, ko se kao vsi oziroma trije, ker mene ali pa brata ni zraven, ker to ni potrebno, in začneta razlagati, kaj je prav in kaj narobe. Ne bom rekla, da je to v redu, ta njegov način, ampak on je pač tak. Zato je pa mama tista, ki je vedno na tekočem, kaj se dogaja.

Naša družina je zelo velika in povezana med seboj. Res je velika. Kar je meni najbolj smešno, je to, da

ko čisto slučajno srečamo nekoga, ki ga starši poznajo, mi povejo, da smo si nekaj v sorodu, a jaz tega človeka sploh ne poznam, ga prvič vidim. Tako je to. Pomembni so tudi tisti »daljnji« sorodniki. Da o teh »bližnjih« sploh ne govorim. Ko ima teta nek problem, ga nima samo ona, ampak ga imamo mi vsi. In potem pridejo vikendi, med katerimi se obiskuje tete pa strice, dedke in babice in vse druge. No in itak vedno veš, o čem se bojo pogovarjali. Ko si še majhen, pa ravno ne razumeš situacije je v redu, ampak potem ko si starejši in točno veš, o čem se gre, ti pa postane bedno vse skupaj in te mine, da bi jih sploh še obiskoval. Vedno se nekaj kregajo in vsak dokazuje nekaj svojega.

Evo, konec je tega svetovanja. V avtu starši poskušajo kao neki navezat pogovor, da bi bili mogoče vsaj enkrat normalni, samo jima pa ravno ne uspeva. Jaz in brat sva tiho in si misliva svoje. Ampak pri nama je v redu, midva bova že doma čist v redu.

Spet je ponedeljek, spet šola. V šolo se peljem z avtobusom. Ni daleč in ni blizu. V šoli je dokaj v

redu. Pri pouku si, ker pač veš da moraš bití, ker veš, da si danes brez šole nič, ni maš normalnega življenja. Predvsem so pa zanimivi odmori. Takrat si ogleduješ mimoídoče, fanta, kí ga ímaš ogledanega, in gledaš kaj se dogaja po šolí. To so te malenkostí, kí tí popestríjo teh osem ur.

Odraščanje íma vzpone in padce. Mogoče se mí danes zdí, da se ímam super lepo, jutrí pa bom míslíla ásto nasprotno. Tako pač je. Kar želím poudarítí, je to, da sem hvaležna svojím staršemaza njuno skrb in da sta mí omogočila takšno življenje, kot ga ímam.

Marína Bílíć, 3. e

Besedila in likovna dela so prispevali: Simon Bobnar, Karolina Čučić, Jan Dimnik, Nick Grecs Savković, Samy Hassanien, Sanja Ivančević, Tara Jakhel, Adelisa Kazić, Tinkara Miklič, Izabela Milanez, Pika Jerneja Mlakar, Ernestina Mohar, Karolina Perdan, Luka Potočnik, Elizaveta Sluchanko, Indira Biščević, Hanna Čataković, Anja Dacko, Sara Dauti, Nika Engelman, Mojca Klinc, Enej Kobal, Neža Kocijan, Maja Kogovšek, Špela Klara Lapajne, Kaja Matjaž, Zala Mole, Milkica Obrenović, Anže Petric, Emina Tatarević, Arin Videnšek Torić, Klara Boh, Aleksanda Jug, Merisa Porić, Maja Rot, Tea Sevšek, Diellza Šabanaj, Adelisa Kazić, Nina Kranjac, Mojca Zara Radković, Shana Simič, Kaja Šoštarec, Luka Jurše, Nina Kranjac, Ana Grum, Ana Hlastan, Barbara Mihelič, Ema Čepon, Eva Mauricio, Igor Dacko, Ines Hrovat, Jasmin Majdanac, Karolina Kralj, Klemen Jaklič, Klemen Kralj, Laura Vehar, Manca Andoljšek, Marko Čučić, Maruša Rejc, Matevž Kokot, Maša Antuničević, Maša Kalin, Miranda Djelovci, Nina Jurman, Nina Kranjac, Nika Rihtar, Nina Vesel, Oliver Repić, Pia Stegar, Rok Gutnik, Rebeka Drobnič, Sara Špes Mecur, Ula Moškerc, Urška Kamnar, Urša Gotovina, Vijoleta Gostimirović, Lara Wolf, Nina Vesel, Žan Zrimšek, Aleša Zimic Bratina, Ana Marija Flek, Maja Mencin, Nastja Milošević, Katja Gramc, Maja Mencin, Meta Vražič, Aljoša Nikolić, Leisa Čejvanović, Maja Gulič, Meta Mežan, Nik Rajterič, Rok Krpan, Arjeta Ajvazi, Aleksander Bobič, Doris Blatnik in skupina, Grega Hrib, Katarina Kranjec, Maja Ličen, Lara Selko, Gal Kožar, Anže Avbelj, Alin Kostiov, Maja Ličen, Kristjan Pavlič, Lara Čuden, Pia Kovač, Sebastjan Kovač, Domen Lah, Ivana Rihtar, Hajdi Šinkovec, Ana Žabjek, Leon Hvastja, Luka Trkov, Špela Juršič, Alja Polajžer, Marina Bilić, Gregor Gajić, Jurij Kamšek, Kaja Gramc, Teja Jereb, Marja Lotrič, Hajdi Šinkovec

Hvala mentoricam nekaterih dijaških prispevkov:

Eriki Božič, Ireni Eršte, Marjani Jus, Nataliji Knol, Katji Vidmar, Katji Rotar, Ireni Šterman.

Mentorstvo in urejanje lista: Kristina Hočevnar

